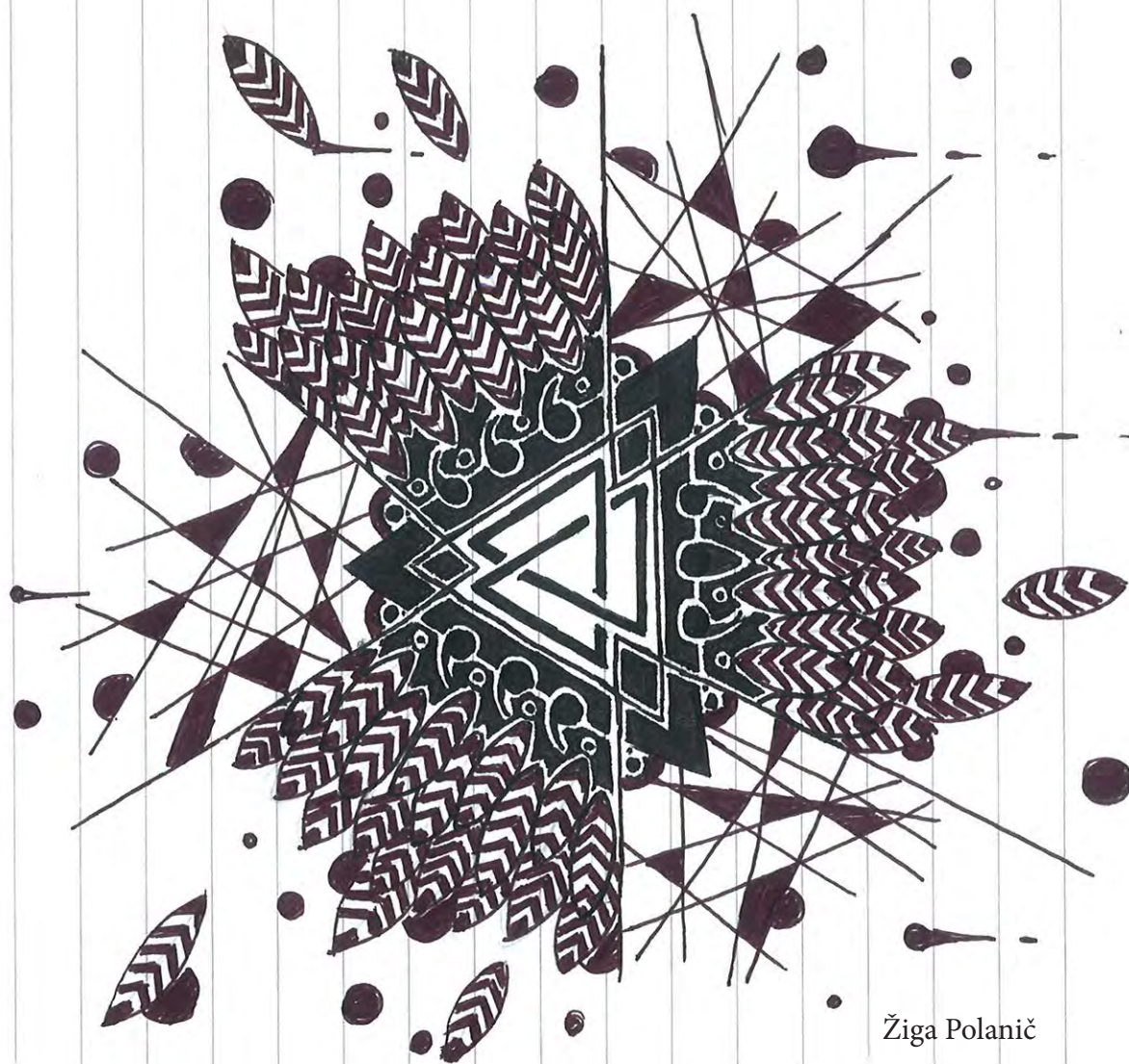

BACIL

2015

Žiga Polanič

1.	U	VODNO BESEDILO; Gašper Ambrož	4
2.	ZA	NOVIMI ŠOLSKIMI IN DOMSKIMI ZIDOVİ; Anja Jug	5
3.	EKSKURZIJA V MADRID	; Nuša Kompare	6
4.	MOJI PREBLISKI	; Tamara Krklec	8
5.	TRITEDENSKA IZMENJAVA	DIJAKOV NA FIN- SKEM; Gašper Ambrož	9
6.	ŠPORTNI	PRISPEVEK; Ana Anderluh	12
7.	DEDIŠČINA	GRE V ŠOLE; Sara Papec in Lucija Šerak	13
8.	KRALJ	ROPOTAJOČIH DUHOV; Tina Lukanc	14
9.	SPOLNE BOLEZNI	; Lara Kovačević	15
10.	NALEZLJIVE BOLEZNI	, KI SE ŠIRIJO S PRENAŠALCI; Urška Juhant	18
11.	INTERVJU S POZITIVKO ŠOLE	Nika Knez, 1. Zb (2013/2014); Tjaša Zeko in Eva Gornik	22
12.	INTERVJU S POZITIVCEM ŠOLE	Blaž Ožbolt, 1. L (2013/2014); Tjaša Zeko in Eva Gornik	23
13.	OBDOBJE ODR	AŠČANJA; Sara Papec	24
14.	RAZREDNI SOVRAŽNIK	; Nika Draksler in Gregor Žavbi	25
15.	SLJEHRNIK	; Pia Pikelj	27
16.	BOKSARSKO SRCE	; Nika Koprivc	28
17.	ČASOVNI STROJ	; Pia Staudacher in Eva Žerko	29
18.	OKUS PO LJUBEZNI	; Luka Preradovič	30
19.	EKSKURZIJA V POLIDENT	; Ana Anderluh	31

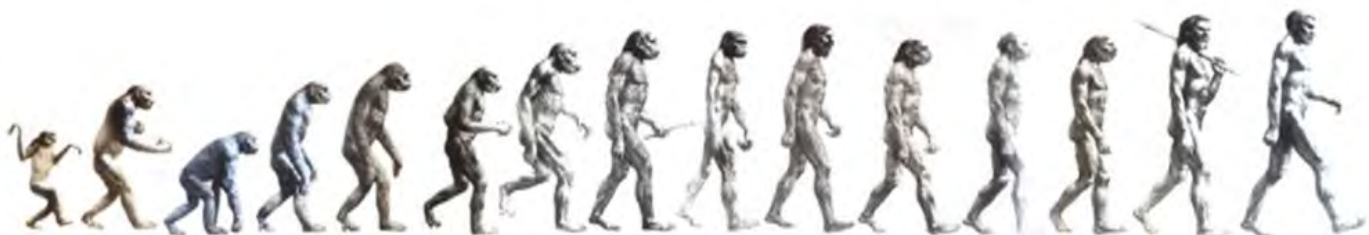
20.	400	UDARCEV; Maja Orešnik in Nika Vide	32
21.	POVEST O DOBRIH	LJUDEH; Pia Pikelj, Luka Preradovič	33
22.	ZDRAVO	Z NARAVO; Urška Juhant	35
23.	ARNE	; Patricija Trefalt	36
24.	ZAPRTI	V UČILNICI; Blaž Ožbolt	37
25.	RAZISKOVALNA NALOGA	: Ali naravne učinkovine res zavirajo razmnoževanje bakterij? Neža Šabec, 4. L in Tina Jeretina	38
26.	SEJEM KOZMETIKE V MUNCHNU	; Urša Juhant	40
27.	HODIL PO ZEMLJI SEM NAŠI IN PIL NJE	PRELESTI; Gašper Ambrož	42
28.	OBISK	NORVEŠKE; Ana Anderluh	42
29.	MOJI »ODKLOPI«	; Gašper Ambrož	44
30.	ZA HLAPCE ROJENI ZA HLAPCE VZGOJENI!	Valerija Levstek	46
31.	IVAN MINATTI-ČISTOST NARAVE	; Urša Močnik	46
32.	DRUŽBENI UBIJALEC	; Luka Preradovič	48
33.	V NAROČJU	BESED; Neža Šabec	49
34.	TANTADRUJEVA PESMICA	; Jan Rot	51
35.	ODHOD	; Maša Pečar	52
36.	RAZISKOVALNI TABOR NA GORIČKEM	; Gašper Ambrož	53
37.	Pismo		56
38.	KRALJ NA BETAJNOVI	; Peter Ostanek in Nejc Bizjak	57
39.	TAPAMETNE PRI SLOVENŠČINI	; Lidija Golc	58

U

VODNO BESEDILO

Letošnji Bacil je zame nekaj posebnega, saj je tudi moj zadnji. Štiri leta šolanja na SŠFKZ sem preko »našega« glasila spremljal dogajanje na šoli in zadnji dve leti prevzel uredniško vlogo. Glasilo se mi zdi nekakšno ogledalo šole, dogajanja v okviru le-te in predvsem njenih dijakov, zato vam s ponosom predstavljam letošnji Bacil, ki vas, po mojem mnenju, ne bo pustil ravnodušnih.

V prvem letniku sem na šolo sprva gledal bolj kot na strogo uradno ustanovo, kasneje pa sem se v njej počutil bolj domače, kot bi si verjetno želel. To pa zaradi tega, ker mislim, da jo bom po odhodu, hmm ... , pogrešal. Navadil sem se prostorov, profesorjev, sošolcev in vseh zanimivih in manj zanimivih učnih ur. Ker pa velja, da nekaj vzljubimo šele, ko tega nimamo več, bom z rahlo grenkim priokusom zapustil to okolje. Obenem pa seveda tudi z navdušenjem nad novimi podvigi, ki me še čakajo na poti uresničitve sanj. Ob vpisu na SŠFKZ si nisem mislil, da bo čas tako hitro minil, zato v polni meri izkoristite vsak trenutek, saj bo konec, kot bi mignil, tu.

Od tej priložnosti bi se rad tudi zahvalil mentorici profesorici Nevenki Tomšič Iskra, brez katere mi delo urednika še zdaleč ne bi tako gladko teklo. S tem se tudi »poslavljam« in vam, bralcem, želim, da bi šolanje tudi vas zaznamovalo s čim bolj lepimi in pozitivnimi spomini.

Gašper Ambrož, 4. Zb

ZA NOVIMI ŠOLSKIMI IN DOMSKIMI ZIDOVI

Kam naj grem? Levo? Desno? Naj stopim naravnost? Ah, ti neizkušeni, nevedni, previdni trenutki se v življenju kar vrstijo. Jo pozdravim? Saj bi jo, vendar mi je vse tuje ... Joj, kje so moji stari prijatelji?

Menim, da je ta stopnica najvišja, kar sem jih prestopila v življenju. Prihajam namreč iz zelo lepih in oddaljenih krajev Obsotelja. Sedaj dneve preživljam v dijaškem domu, kjer niti za kanček ne „diši“ po pravem domu.

Počutim se osamljeno, krhko, a to me dela močnejšo! Ne dovolim si, da bi bila zamorjena, zato vstajam vnovič, zopet in znova. Nekoliko osamljen in zadržan pa je bil tudi prvi šolski dan. Vsi smo povedali imena najmanj 5-krat, a vendarle bi raje tista imena in osebe zamenjali za stare sošolce. Ne, ne ! Postoj! Anja, odločila si se za to šolo. Vztrajaj in ne bodi žalostna. Bodi odgovorna, uspešna, vztrajna, natančna, bla, bla, bla ... Besede drugih so kakor žarek skozi steklo prodrle skozi moja čustva. Vem, kakšna moram biti, ljudje, vem. Sedaj si želim malo zadihati, malo ustaviti, malo premisliti. Moj otožni glas prihaja vse do najboljših prijateljev, ki so na svoji učni poti daleč stran. Želim jih objeti, jim povedati tudi o dobrih lastnostih Ljubljane in o mojih dogodivščinah. Težko sprejemam novo okolje, vendar trdno vem, da bom uspela. Uspela pa bom prav zaradi te žalosti sedaj, ki me dela živo! V štirih letih pričakujem veliko znanja, ki si ga bom nabirala za svoje nadaljnje življenje v skupnosti, torej v moji družini. Bom odgovorna dijakinja in vedno se bom zavedala besed mojega zobozdravnika, ki mi je dejal: „Ne izpusti nobenega predavanja. Trudi se, bodi prva in ne pozabi, da je v dijaškem življenju bolje izgubiti trenutek v življenju, kot življenje v trenutku!“

Upam, da bodo moje sanje postale resnične. A jaz vem, da bodo, ker vedno pravim: „Ni dovolj želeli si, garaj, da boš to dosegel!“ Jaz izbiram znanje.

Anja Jug, 2. Zb

EKSKURZIJA v MADRID (26. 4. – 30. 4. 2014)

V soboto, 26. 4. 2014, smo s šolo odšli na ekskurzijo v Madrid. Ob pol šestih zjutraj smo se zbrali pred šolo, od koder smo se z avtobusom odpeljali proti Milanu. Avtobus je v mesto pripeljal ob dvanajsti uri in petnajst minut, kar pomeni, da smo skupaj z vmesnimi postanki potrebovali šest ur in pol. Spremljevalki sta bili profesorica geografije Zdenka Dimnik in vodička Urška.

Na letališču smo uredili vse formalnosti (dokumenti, pregled kovčkov ...). Nestrpno smo pričakovali vkrcanje na letalo, ki je pa je žal imelo manjšo zamudo. Končno smo poleteli z letališča Malpensa proti Madridu. Po pristanku je ponovno sledil pregled, nato pa smo se s podzemno železnico odpeljali proti hostlu. Sledil je prvi manjši sprehod po mestu ter večerja. Utrujene od vožnje smo popadale v postelje.

Naslednji dan smo po zajtrku smo odšle raziskovat mesto. Ogledale smo si kraljevo palačo, operno hišo Teatro Real, trg Mayor, trg Puerto del Sol, sedež madridske regionalne vlade ter kip medvedke z jagodičnico, mestnim simbolom. Madrid je kulturno in prometno središče Španije, pa tudi trgovski in industrijski center. Mesto si je kralj Filip II leta 1561 izbral za prestolnico. Takrat je imelo 25.000 prebivalcev, danes jih šteje več kot 4 milijone. Njegov center je Plaza Puerta del Sol (kar pomeni Sončna vrata) in se nahaja na ničelni točki Španije. Na trgu Plaza de Espana stoji spomenik, posvečen pisatelju Cervantesu.

Ogledale smo si tudi muzej Prado – v njem je znamenita umetnina Dvorske gospodične avtorja Diega Velazqueza. Slika mi je bila zelo všeč, prikazuje pa družino kralja Filipa IV. V galeriji Centro de Arte Reina Sofia je razstavljena tudi znamenita slika Pabla Picassa Guernica.

Tretji dan smo se z avtobusom odpravile na celodnevni izlet v srednjeveško mesto Toledo. Leži 70 km južno od Madrida ob reki Tajo. Poznano je kot mesto treh kultur, saj skupaj živijo židovska, krščanska in muslimanska skupnost. Nad mestom se dviguje trdnjava Alcazar, za dostop je

potrebno prikazati dobršno mero vzdržljivosti. Hoja navzgor je bila zelo naporna, saj je bilo tisti dan zelo vroče (31 stopinj). Mesto je pod zaščito Unesca. V Toledu je živel in umrl znani slikar El Greco, s pravim imenom Domenikos Theotokopoulos. Kljub napornemu dnevu smo si po vrnitvi v Madrid privoščile dobre tradicionalne španske jedi (paello, churros ...).

Naslednji dan smo imele celodnevni izlet v kraljev dvorec El Escorial. Leži 45 km severozahodno od Madrida. Zgradili so ga v 16. stoletju v renesančnem slogu. Bila sem presenečena nad velikostjo in lepoto. Ogledali smo si cerkev, kraljevo palačo, šolo, knjižnico s čudovitimi rokopisi in slikarskimi deli Tiziana in Tintoretta ter samostan s kapelo, kjer so pokopani španski kralji – vladarji zadnjih 500 let. Z mislijo na zaprte grobnice me je kar malo spreletaval srh, pa tudi vonj ni bil ravno prijeten. Zvečer pa je igral moj najljubši nogometni klub Real Madrid za vstop v finale Lige prvakov. Kar malo mi je bilo hudo, ker so igrali povratno tekmo v Nemčiji. Ulice so bile polne navijačev, oblečenih v njihove drese, zavitih s šali kluba. Tudi sama sem si nadela Realov šal in z njim ponosno hodila po ulici. Marsikateri navijač mi je govoril »Hala Madrid«. Po zasluženih zmagi Reala so trume navijačev slavile vse do poznih jutranjih ur, tako tisto noč s spanjem ni bilo nič. Končno je prišel dan, ki sem ga čakala, odkar sem postala navijačica Real Madrida – obisk stadiona Santiago Bernabeu. Občutek je bil prečudovit. Stadion je zelo velik in lep. Imele smo možnost ogleda slačilnice ter muzeja, v katerem so razstavljeni vsi pokali kluba. Nuša ne bi bila Nuša, če si ne bi privoščila še »slikanja« s svojim najljubšim igralcem na svetu - Cristianom Ronaldom. Žal pa se je s tem zaključilo naše popotovanje po Madridu in okolici. Dekleta smo se s težkim srcem odpravile na letališče Barajas. Polne prečudovitih občutkov in doživetij smo se vkrcale na letalo, ki je poletelo proti Milanu. Z avtobusom smo se odpeljale v Ljubljano, kjer so nas v zgodnjih jutranjih urah pričakali starši. Na koncu bi dodale le še to: »Madrid je mesto, v katerem življenje nikoli ne miruje!«

Nuša Kompare, 2. Ka

Moji prebliski

Čas teče in tehnologija z njim. Ko pomislim na nove telefone in računalnike, ne razmišljam o poslovnežih srednjih let, temveč na čas brezskrbnosti naših staršev. Današnje generacije nikoli ne bodo vedele, kako lepo je otroštvo so preživljali brez nepotrebnih socialnih omrežij in drugih elektronskih naprav. Danes je pomembno nekaj, kar je bilo včasih nedoumljivo; kako bi se gostitelj pred dvajsetimi leti počutil, če bi njegov sogovorec vzel v roke telefon, slikal kosilo in ga objavil na internetu?

Zaradi tehnologije si je mogoče vse sporočiti kadarkoli in komurkoli želimo. To pomeni, da si lahko zadnji trenutek premislim in dogovor enostavno prekličem, kar sporočim osebi na drugi strani telefona. Pred časom sem vprašala mamo, kako so se dobivali, če nihče mi imel telefona pri sebi. Odgovorila je, da na čisto preprost način, enostavno si moral priti, brez izgovorov. Danes se urediš, si priskrbiš prevoz in hitiš, samo toliko, da ti lahko druga oseba pet minut prej sporoči, da ravno danes ne utegne.

Sicer pa današnji danes otroci ravno tako trpijo zaradi vzgojnih prijemov svojih staršev. Ti se pogosto ne zavedajo, da s tem, ko uresničijo otroku vsako željo, škodujejo sebi in svojemu naraščaju.

Prejšnjo nedeljo sem si privoščila zeleni čaj z mlekom v kavarni blizu domačega kraja. Med klepetom tema pogovora preide na prijateljičin rojstni dan; sama pravi, da ne mara praznovanja, kar ni nič nenavadnega, saj tudi sama nisem že leta upihnila svečk. Zanimiv pa je njen izgovor, češ da ne praznuje zato, ker je občutek staranja premočan. Ni prva, ki mi je zaupala, da se ji zdi, kot da bi se ji celo življenje odvrtelo pred očmi, ker je dopolnila 20 let. Takrat ljudje začnejo razmišljati na popolnoma drugačen način - nekateri imajo občutek, kot da niso ničesar dosegli v življenju, njihovo otroštvo je minilo in sedaj nimajo nikakršnih temeljev, na katerih bi gradili svoje življenje. To ni neko temačno obdobje mladosti, nekateri se le zavejo svoje starosti in samostojnosti točno v tistem trenutku.

Dvajseta leta s stališča mladih predstavljajo neke vrste mejnik v življenju, takrat začnejo počasi razpolagati s svojim denarjem, razmišljati o bodočem poklicu in službi ter prihodnosti.

Tamara Krklec, 4. Zb

TRITEDENSKA IZMENJAVA DIJAKOV NA FINSKEM

Že nekaj časa pred odhodom na praktično usposabljanje z delom v tujino sem se tritedenskega bivanja zelo veselil. Pred odhodom me je še mučila živčnost, a ne zaradi strahu, temveč zaradi nestrpnega pričakovanja.

Končno je prišel težko pričakovani ponedeljek, deseti marec in okoli pete ure popoldan smo se zbrali na letališču Jožeta Pučnika in se vkrcali na letalo, ki je vzletelo proti Frankfurtu. Let je minil hitro in vsaj zame brez posebnih zanimivosti. Vseh pet dijakov nas je že potovalo z letalom, za profesorja Moleka, ki nas je spremljal prvi teden, pa je bila tovrstna izkušnja prva v življenju. Sam sem sedel v zadnji vrsti in let preživel karseda sproščeno, dokler nismo po uri in pol z manjšo zamudo pristali. V naglici smo se po enormnem aerodromu dobesedno prebili skozi množico ljudi in se v zadnjem hipu vkrcali na letalo za Helsinke. Dvourni polet se mi je zdel neskončno dolg, saj poleg sebe nisem imel nikogar, s katerim bi se lahko pogovarjal, k izgubi občutka za čas pa je najverjetneje pripomogel tudi monoton pogled skozi okno in vzhičenost zaradi celotnega potovanja. Po prevzemu prtljage nas je ob izhodu iz letališke zgradbe objel polnočni hlad, ob katerem sem pomislil na neusmiljeno skandinavsko vreme, ki nas bo spremljalo tri tedne. Takoj smo izbrali največji taksi, ki nas je odpeljal do študentskega doma in si med potjo ustvarjali prve vtise Helsinkov. Z nekaj zmede smo se namestili v sobe in zaspali v pričakovanju na prihajajoči dan. Sara in Klara sta stanovali skupaj, prav tako midva z Glebom, Luka pa si je stanovanje delil z nemškim študentom.

Zjutraj smo se prebudili v lepo jutro in se vsi skupaj z avtobusom odpeljali do glavne avtobusne postaje, kjer smo bili dogovorjeni z našima mentorjema. Najprej smo kupili karte, ki veljajo za celoten javni promet v Helsinkih, nato pa nam je Juha Pekka, profesor praktičnega pouka zobotehnikov, razkazal Helsinke in nas odpeljal do posameznih delovnih mest. Vmes smo se ustavili tudi v restavraciji, si nabrali novih moči ter še z brbončicami spoznali čisto drugačno okolje. Skozi mesto smo skoraj tekli, zato smo se ob prihodu domov zobotehnikiki še enkrat odpeljali do delovnih mest in tako smo bili več ali manj pripravljeni na prihajajočo »službo«. Zvečer smo nakupili tudi nekaj hrane in založili hladilnike.

Moje delovno mesto je bilo najbližje našemu novemu domovanju, zato sem se zjutraj zadnji odpravil od doma. Na prvi delovni dan sem nekoliko nemiren vstopil na avtobus in se odpeljal do zobotehničnega laboratorija Kvalident. Ta dan je bil seveda najbolj napet, saj je bilo potrebno spoznati način dela in nove sodelavce. Sam sem bil večinoma opazovalec zame silno zanimivih opravil, saj je laboratorij moderno opremljen in izvaja vrsto neobičajnih ter zahtevnih protetičnih del. Le za vajo sem izdelal funkcijsko odtisno žlico iz meni nepoznanega materiala. Z delom sem zaključil okoli pol pete ure in se odpeljal domov.

V laboratoriju so dnevi potekali hitro, saj je bilo vedno veliko dela, ki sem ga z zanimanjem opazoval in tudi sam kaj opravil. Po končanem delavniku smo se s preostalimi dijaki skoraj vsak dan zbrali v stanovanju pri Klari in Sari ter si pripravili kosilo, oziroma večerjo.

Prišel je prvi vikend in v soboto zjutraj sem z začudenjem obnemel pred oknom, saj je močno snežilo. S profesorjem Molekom smo se srečali pred avtobusno postajo in se odpeljali do glavne železniške postaje, kjer smo prestopili na tramvaj, ki nas je odpeljal do enega izmed helsinških pristanišč. Vkrkali smo se na ladjo za Talin in se z navdušenjem podali na pot v Estonijo. Na ladji smo nakupili nekaj stvari, saj so bile ugodnejše kot v Helsinkih. V Talinu smo se izkrcali in odšli na ogled mesta, ki me je prevzelo zaradi lepote starega dela, kjer smo obiskali tudi muzej zgodovine Talina. Ogledali smo si tudi nekaj cerkva ter muzej denarja, v katerem smo s ponosom opazili tudi slovenske kovance. Pozno popoldan smo si privoščili nekaj za pod zob in se z ladjo vrnili nazaj v Helsinke.

V nedeljo smo si privoščili podaljšan spanec, po kosilu pa smo odšli v center mesta ter si tam ogledali moderno galerijo, v kateri je bilo polno zanimivih umetniških del. Z zunanje strani smo videli tudi ogromen parlament, narodni muzej Finske ter ob obali stoječo Finlandio, znamenito kongresno in prireditveno dvorano.

V drugem tednu mednarodne izmenjave smo obiskali narodno galerijo, v kateri so bila razstavljena dela finske slikarke in ilustratorke Tove Jansson ob stoletnici njenega rojstva. Tove je ilustrirala slikanico za otroke, v katerih nastopajo Mimini, majhna skandinavska bitja, podobna živalim, ki so me med ogledom muzeja v mislih popeljala nazaj v otroštvo.

V drugem vikendu smo se z ladjo odpeljali na otok Suomenlinna, ki me je popolnoma prevzel. Na njem so poleg starega obzidja in nekaj prastarih poslopij tudi počitniške hišice, domnevam, namenjene bogatim prebivalcem mesta, grajene na tradicionalen finski način, torej z lesenimi pročelji, ki so me navdušile. Vreme tega dne je bilo abnormalno vetrovno in mraz nam je prišel do kosti. Srečali pa smo tudi neko slovensko študentko, ki se je naravnost razveselila slovenskega jezika in družno smo ugotovili, da je svet resnično majhen. Ob pristanku na helsinško obalo smo odšli še do pravoslavne katedrale Uspenski ter do pravoslavne cerkve Marijinega vnebovzetja. Ena je bila lepša od druge, zato smo se pred njima morali tudi slikati.

V nedeljo bi se morali spoznati s tremi finskimi dijakinjami zobotehnik, vendar so srečanje odpovedale, svetovale pa so nam obisk znanstvenega muzeja Heureka, ki je v resnici bolj podoben hiši eksperimentov kot pa muzeju. V njem smo prebili približno pet ur, saj smo enostavno morali preizkusiti razstavljeno čudo fizike. Med drugim smo občutili potres (seveda umetno ustvarjen), hojo po Marsu, vožnjo s kolesom po napeti vrvi in še mnogo drugih zanimivih stvari.

Z grenkobo smo se zavedli, da se začenja poslednji teden čudovitega bivanja na Finskem, ki smo ga kar se da učinkovito izkoristili. V ponedeljek smo občudovali skalno cerkev, ki je delno vkopana v skalo in v kateri je orkester ravno vadil za nastop, zato smo si privoščili tudi trenutek sproščanja. Ogledali smo si tudi opero, olimpijski stadion iz leta 1952, Sibeliusov spomenik in nazadnje odšli v majhno, z lesom obdano kapelico za sproščanje, ki zaduši 99% hrupa. V sredo pa smo si po zadnjem delovnem dnevu ogledali akvarij z raznoraznimi ribami in podvodnimi sesalci.

Četrtek je bil dan, namenjen obisku srednje šole, partnerice naše SŠFKZ. Ponovno nas je pozdravil Juha Pekka in nam predstavil laboratorije ter dijake, ki so imeli praktični pouk. O videnem bi se dalo marsikaj povedati. Prva stvar, ki smo jo vsi takoj opazili, je ta, da dijaki ne nosijo halj. Potem pa na vrsto pride še hrana in pijača na mizi, slušalke v ušesih in podobne stvari, ki se nam ne zdijo primerne za praktični pouk. Kljub umazanim laboratorijem in za naše pojme neprimerno opremljenim dijakom, pa imajo program, ki se nam je zdel učinkovitejši, saj pri njih praksa pri delodajalcu traja občutno dlje kot pri nas. Na šoli smo uredili tudi vso potrebno dokumentacijo, se zahvalili za vsakršno pomoč in se poslovili. Z Luko sva se dogovorila tudi za obisk visoke šole za zobotehniko in jo naslednji dan tudi obiskala. Prijazni profesor nama je z veseljem izčrpno predstavil delo, laboratorije in vse, kar je povezano s študijem na njihovi univerzi. Z izbuljenimi očmi sva z Luko opazovala njihov CAD/CAM aparat, saj je za slovenske razmere nenavadno imeti čisto svojo tovrstno aparaturu. Po temeljiti predstavitvi programa sva odšla na izlet v živalski vrt, ki se razteza na otoku, do katerega pa vozi avtobus. Poleg zanimivih živali sva občudovala tudi prekrasen razgled na Helsinke z otoka. Od daleč sva opazovala vse obalne znamenitosti, ki smo jih med našim bivanjem obiskali.

V soboto, na predzadnji dan, pa smo se odpeljali do jezera Nuuksio. Najprej smo se z vlakom odpeljali do še kar oddaljenega mesta Espoo, od koder smo pot nadaljevali z avtobusom. Malce šokirani smo opazovali ostale potnike, ki so bili opremljeni, kot da bi odšli na Triglav, mi pa smo imeli mestno opravo. Pogled skozi okno pa je bil najverjetneje podobne pogledu skozi okno v Kanadi, saj je bil okoli nas gozd z brezami in iglavci. Avtobus smo zapustili na neoznačeni postaji, na kateri se je izkrcalo večina pohodnikov. Počasi smo hodili za njimi in čez kratek čas prišli do

jezera. Potka, ki je vodila do velike vodne površine in po kateri smo hodili, je bila edina svoje vrste, saj so bile ostale zaraščene in primerne za pohodnike, ki smo jih srečali na avtobusu. V bližini smo na obali jezera zagledali lep lesen pomol, do katerega smo enostavno morali priti, zato smo pogumno zagazili v blato in se po njem prebili do ciljne točke. Na pomolu smo sproščeno sedeli in občudovali jezero. Pomislil sem, da take miline še nisem videl in izkusil. Čez čas smo se oddaljili od jezera in se podali naprej po glavni (makadamski) cesti. Prispeli smo do še enega jezera, za katerega smo ugotovili, da se imenuje Nuuksio. To je bilo še večje od prejšnjega, zato ga nismo obhodili, temveč smo se obrnili nazaj in odšli do avtobusne postaje, na kateri smo zelo dolgo čakali na naše edino upanje za vrnitev v civilizacijo. Avtobus se je čez približno eno uro in pol pripeljal in tako smo zapustili skoraj neokrnjeno finsko naravo.

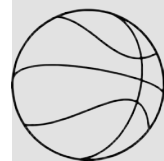
Zadnji dan je bil zame in prepričan sem, da tudi za preostale, dokaj nesrečen. Spakirali smo še preostalo prtljago in pospravili sobe, nato pa nas je taksi odpeljal do letališča. Vkrkali smo se na letalo ter žalostni in hkrati veseli pomahali Helsinkom v slovo, jaz pa sem si rekel, da bom v to prečudovito mesto še prišel. Na brniškem letališču smo emotivno objeli domače in se odpeljali domov.

Celotno potovanje je minilo kot bi mignil. Sploh se ne zavedam, da sem na Finskem preživel tri tedne, izkušnjo pa bi ponovil kadarkoli. Potovanje, oziroma praktično usposabljanje me je pripravilo na življenje, saj sem sedaj še trdneje prepričan, da bom po končanem študiju odšel v tujino. Izkušnja mi je do neke mere spremenila življenje in pogled na Skandinavijo in Evropo, pomeni pa mi zelo veliko in presrečen sem, da sem se je lahko udeležil.

Gašper Ambrož, 4. Zb

ŠPORTNI PRISPEVEK

1. Gospod Hafner, ste profesor matematike in košarkarski sodnik. Kako ste se pravzaprav začeli zanimati za to zvrst športa? Ali vas je morda kdo navdušil?

- Začetki segajo že v osnovno šolo. Navdušil me je starejši brat, ki je treniral košarko.

2. Kako redno spremljate košarkarsko dogajanje?

- Košarka je že vse od osnovne šole del mojega vsakdanjika. V košarki sem počel in počnem vse – bil sem igralec, trener in sodnik. Sedaj sem v vlogi tehničnega komisarja.

3. Lansko leto je med drugim potekal Eurobasket. Kako ste doživeli nastope naše ekipe?

- Ekipa bi morala pokazati največ v najbolj pomembnem trenutku, pa so vsi nekako odpovedali. Mogoče že taktika ni bila prilagojena sposobnostim igralcev.

4. Imate morda svojega najljubšega igralca?

- Najljubši so mi bili igralci nekdanje Ex-Yu košarkarske šole, ki so danes že malce pozabljeni. Od tujih igralcev bi omenil Tonyja Parkerja, od naših pa brata Dragić.

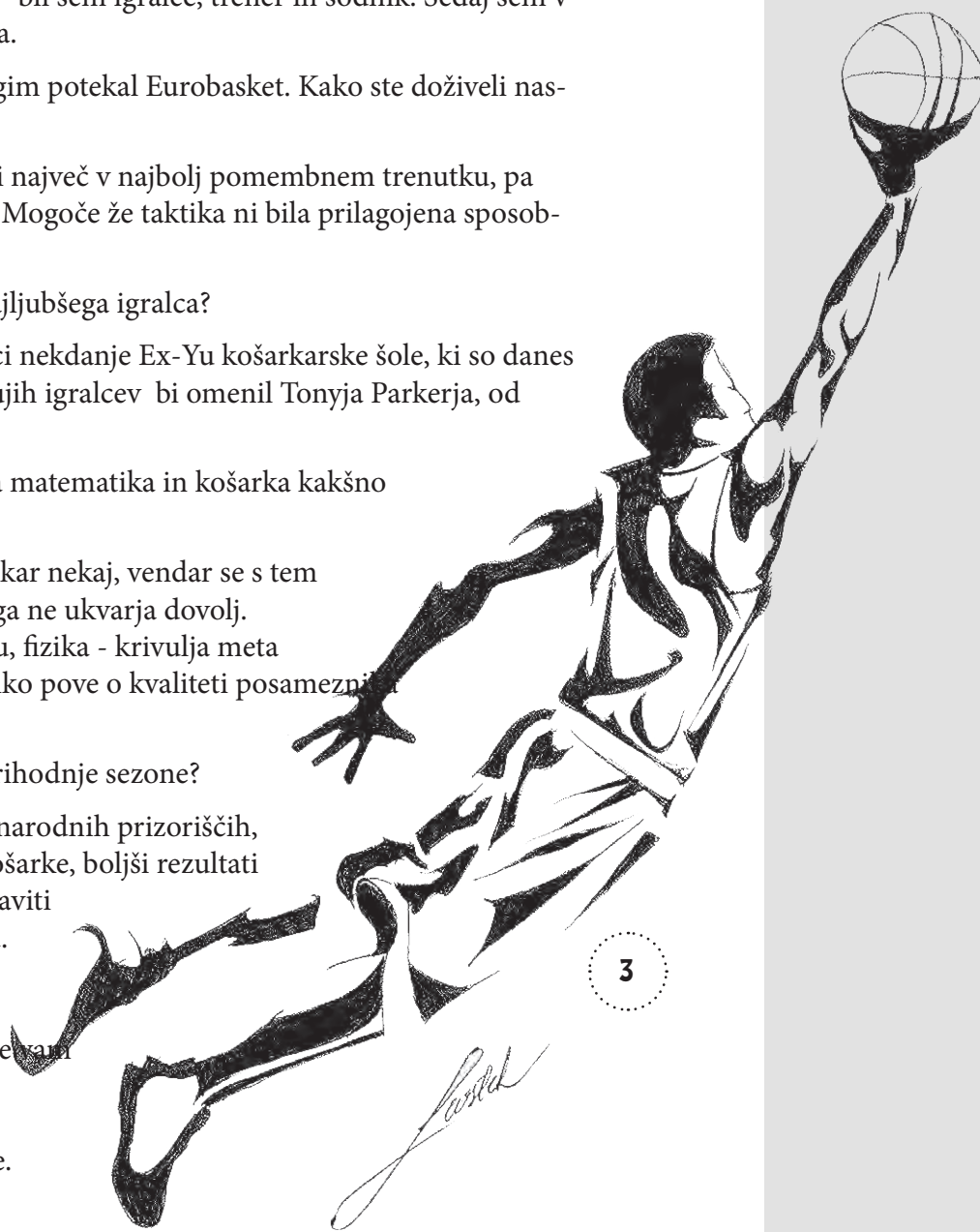
5. Ali se vam zdi, da imata matematika in košarka kakšno skupno točko?

- Po mojem mnenju jih je kar nekaj, vendar se s tem košarka kot športna panoga ne ukvarja dovolj. Npr: geometrija v prostoru, fizika - krivulja meta in pa statistika, ki tudi veliko pove o kvaliteti posameznika ali ekipe.

6. Kakšni so vaši cilji za prihodnje sezone?

- Večja prisotnost na mednarodnih prizoriščih, dvig kvalitete slovenske košarke, boljši rezultati reprezentance in pa - postaviti prave ljudi na prava mesta.

V imenu šolskega glasila se vam zahvaljujem za vaš čas in za nadvse zanimive odgovore.

DEDIŠČINA GRE V ŠOLE

Ana Anderluh, 4. Zb

V četrtek, 2. 10. 2014, sva se s sošolko udeležili kratke predstavitve kulturne dediščine, ki je bila organizirana v sklopu projekta Dediščina gre v šole. Na šoli smo omenjeni projekt poimenovali Bogato življenje prednikov.

Poleg naju so se predstavitve udeležili tudi dijaki z drugih razredov, gospa ravnateljica in nekaj profesorjev. Gostili smo tudi dva zelo cenjena profesorja naše šole, nekoč izkušenega zobotehnika, gospoda Rafka Irgoliča in zobozdravnico gospo Ljubo Čugalj. Imeli sva priložnost slišati veliko zanimivih zgodbic iz preteklosti, prav tako sva si ogledali nekaj izjemno starih in lepo ohranjenih predmetov – nekaj celo izpred druge svetovne vojne! Zanimivo je bilo slišati, kako so preživljali ljudje težke čase med drugo svetovno vojno. Takrat so res znali ceniti že najmanjše »drobnarije«, ki jih danes skoraj več ne opazimo. Gosta sta opisala na primer, kako so se otroci takrat umivali. Vsake toliko časa je pritekla zelo mrzla voda in otroci so se drenjali, da bi ujeli vsaj kapljico, hkrati pa so drhteli, ker jih je zeblo.

Izvedeli sva tudi, kako je od začetnih povojnih časov napredovala zobotehnična tehnologija. Škoda le, ker ni bilo ničesar povedanega in prikazanega o kozmetiki.

Predavanje je bilo zanimivo, niti malo dolgočasno, pa čeprav je bil poudarek na zgodovini. Veseli sva, da sva imeli to enkratno priložnost.

Sara Papec in Lucija Šerak, 2. Ka

4

KRALJ ROPOTAJOČIH DUHOV

Kralj ropotajočih duhov je roman, ki ga je napisal Miha Mazzini leta 2001. Knjiga je posebnost, saj je nastala po filmu *Sladke sanje*, kar je zelo redko, ponavadi je ravno obratno.

Glavni junak Egon preživlja težko najstniško obdobje brez očeta. Živi v stanovanju z materjo in babico. Ker so v denarni stiski, se Egon oblači temu primerno, vendar mama revščine ne želi kazati navzven. V šoli nima veliko prijateljev, zato se čuti zapostavljenega. Kasneje spozna novega sošolca Frica, ki so ga premestili v njihov razred. Izvemo tudi, da ima simpatijo, sošolko Majo, ki ji pomaga preživljati težke ure športne vzgoje. V Egonovem bloku stanuje tudi njegov prijatelj Roman. Skupaj se prebijata skozi vsakodnevne težave. V romanu spoznamo tudi Egonovo sestrično. Pisatelj spretno prepleta teme kot so odraščanje, prijateljstvo, simpatije, nasilje, ljubezen do glasbe in filma ter nesoglasja v družini.

Egon se vse teže sooča z zahtevami in pričakovanji svoje mame. Sinu ne pusti, da bi bil tak, kot je. Ne želi, da bi drugi opazili njihovo denarno stisko, zato tudi ne dovoli, da bi zaprosil za pomoč na Karitasu. Na začetku se fant podreja svoji mami, a kasneje pritiskov ne prenaša več. Zaradi družinskih nesoglasij mati duševno zboli, vendar Egona novo nastale razmere ne prizadenejo.

Pomembno vlogo v Egonovem življenju imata tudi oba prijatelja, Fric in Roman. Roman je starejši, zato Egonu pomaga z nasveti. S Fricem pa doživlja lepe trenutke najstniškega življenja. Skupaj se zabavata in počneta stvari, kot bi si jih želel vsak najstnik. V filmu in romanu spoznamo tudi Egonovo babico, ki vnuka po eni strani zelo razume, po drugi pa ne. A vseeno jo ima fant rad.

V spomin se mi je najbolj vtisnil odlomek, ko je mama Egonu kupila gramofon. Ob priliki je sin materi povedal vse, kar ga moti v njunem onosu. Mama se ga je le usmilila in mu kupila tako zelen gramofon, kuhinski lestenec pa je ostal bolj skromen. A ko se je Egon vrnil domov, je ugotovil, da je gramofon premajhen za njegove plošče. Ta odlomek mi je všeč zato, ker je mama zatajila svoje želje samo zato, da je lahko ugodila sinu.

Temo odraščanja občutim vsakodnevno, saj sem tudi sama najstnica. Kot ima v filmu Egon težave s svojo mamo, jih imam sama doma z mlajšo sestrico. Tudi ona je že najstnica, zato imava vsaka svoje muhe. Večkrat se prepirava zaradi nepomembnih stvari. Mislim, da bova z leti postali zrelejši in se bova spominom na današnjo nesoglasja le smejala.

Tina Lukanc, 3. Za

SPOLNE BOLEZNI

Že v srednjem veku so se ljudje bojevali z različnimi prenosljivimi boleznimi. Pa naj bo to kuga, sifilis ali pa gripa, na koncu je večina umrla. Zakaj pa so umrli? No, to je preprosto vprašanje. Higiena je bila slaba in niso poznali zdravil za vse te bolezni. Med vsemi temi boleznimi je precej spolnih bolezni, ki lahko zelo ogrožajo naše življenje. V zgodovini so se jih ljudje poskušali izogniti na vse možne načine. Spolno prenosljive bolezni so torej poizkušali izkoreniniti z uvedbo monogamije. S tem se je zmanjšalo število menjavanja spolnih partnerjev. Velik pomen pa je imela tudi telesna higiena. Kakšna je torej preventiva? Najpomembnejša je vzdržnost, uporaba kondoma ter to, da spolnega partnerja dobro poznamo.

Na svetu je več kot 10 spolnih bolezni. Najbolj znane so sifilis, aids, hepatitis B, genitalne bradavice, sramne uši in genitalni herpes. Nikoli se ne ve, kdaj se bo razvila kašna nova. Biti moramo zelo previdni.

Biti mlad je res neprecenljiva izkušnja. V puberteti doživiš najbolj nore stvari, delaš neumnosti in se na vso moč trudiš upirati staršem, profesorjem in drugim, ki nam po naše solijo pamet. Vedno je najslajše poizkusiti nekaj novega, prepovedanega. Ampak na koncu nas le to lahko pripelje do velikih težav.

Ni si težko predstavljati skupino mladih prijateljev, ki se skupaj zabavajo v diskoteki. Med njimi sta tudi Luka in Matej, ki jima je na klopi neizmerno dolgočasno. Po njunem mnenju nikoli ne bi prišli na takšno zabavo. Ampak Barbara in Klara sta vztrajali, da bo to najboljša zabava v mestu. Zato sta popustila in odšla z njima. Sedaj si podpirata glavi in čakata, kdaj se bosta dekleti naveličali. Luka je odšel na moško stranišče. Tam je srečal fanta, ki si je ravno izbrizgal drogo v žilo na roki. Luka je na hitro opravil in odšel. Ni bil vaje takšnih ljudi. Bil je bol računalniški tip. Ko se je vrnil, Mateja ni bilo več pri mizi. Odšel je na plesišče, a tam je bil prisoten le ogaben vonj po znoju in alkoholu. Našel je Klaro, ki se je divje gibala po plesišču in se poljubljala z nekom neznanim. Odšel je malo na zrak in ob vhodu je zopet zagledal fanta iz moškega stranišča. Ob njem pa je stala Barbara in se hihitala. Luka je zmajal z glavo, jo vprašal, če je kje videla Mateja, ampak ker ga je preprosto ignorirala, je odšel. Zopet je pogledal na plesišče in tam je zagledal Mateja, ki je plesal z zelo zapeljivo blondinko. Bil je pomirjen. Vrnil se je za mizo, si naročil pivo in se naprej dolgočasil. Na misel mu je prišel fant iz moškega stranišča, ki je imel v roki iglo. Nato pa ga je srečal poleg Barbare, ki se je vedla zelo čudno. Kaj če si je tudi ona vbrizgala drogo z isto iglo kot fant. Kaj če se je okužila. Spomnil se je, da so se o tem učili pri zdravstveni vzgoji. Hiv, virus, ki se prenaša z okuženo krvjo, spolnimi odnosi, materinim mlekom in drugimi dejavniki pripelje do aidsa. Aids pa je končna postaja –

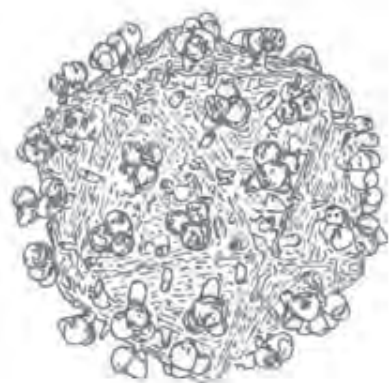

smrt. Luka je hitro popil pivo in odšel na plesišče, Klaro povlekel iz objema neznanca, odšel še do Mateja, ga pocukal za rokav in mu pomignil, da odhajajo. Nekaj časa se je upiral, nato pa le privoli in jima sledil iz diskoteke. Prišli so do avta, Barbare pa ni bilo nikjer. Luka je Klari in Mateju ukazal, naj ga počakata tukaj, medtem ko bo on poiskal Barbaro. Našel jo je ležati na tleh, nezvestno. Hitro jo je odnesel do avta, jo položil na zadnji sedež avtomobila in jo odpeljal v bolnišnico. Klara in Matej sta se prepirala o tem, da to ni dobra ideja, kaj bodo rekli njeni starši, da bodo vsi trije dobili dosmrtni pripor, a Luku je bilo vseeno. Skrbelo ga je le to, da se Barbara ni okužila z virusom hiv ali katero koli drugo prenosljivo boleznijo. Nikoli ne veš, čemu je bil fant podvržen. Luka je parkiral blizu vhoda v bolnišnico in odnesel Barbaro noter, Klara in Matej pa sta mu preplašeno sledila. Luka je bil že polnoleten, prav tako Matej, Klara in Barbara pa sta bili še mladoletni, zato bi se lahko znašli v velikih težavah. Barbara je bila še kar nezvestna. Zdravniki so jo odpeljali v sobo, kjer so opravili pregled. Luka, Matej in Klara pa so nestrpno čakali na zdravnika. Klara je začela paničariti. Luka pa je le molil, da se Barbara ni okužila. Bili so najboljši prijatelji in če bi Barbara zbolela, bi se počutili krivo, ker je niso posvarili in ji to preprečili. Kmalu je prišel zdravnik z izvidi in jim povedal, da je bila Barbara posiljena, še pred tem pa si je vbrizgala močno drogo, ki bi lahko močno vplivala nanjo, saj njen organizem ni varen tako močnih snovi. Na koncu je rekel le to, da znakov o okužbi s katero koli spolno prenosljivo boleznijo še ni, ampak bo še vedno morala hoditi na preglede, kajti prvi znaki (pekoče, boleče uriniranje, izpuščaji, razjede okrog spolovil, srbenje, rdečica, vročina, močno potenje, gripi podobni simptomi, slabost in tako naprej) se pojavijo šele po nekaj tednih. Če bi se Barbara okužila z sifilisom, hepatitisom B ali katero koli boleznijo, za katero poznajo zdravilo, ni v življenjski nevarnosti. Če pa gre za hiv, potem resnično nima sreče. Sicer lahko celo življenje živi okužena z virusom hiv, vendar če se le-ta razvije v aids, se bo njeno življenje lahko kaj kmalu končalo. Po najstnike so čez nekaj časa prišli njihovi starši, ki so jim prepovedali izhod, ampak bili kljub vsemu zelo ponosni nanje, saj so ukrepali pravilno. Iz te izkušnje, ki je Barbaro morda zaznamovala za vedno, so se vsi nekaj naučili. Najbrž bodo zelo previdni v prihodnosti, s kom bodo imeli spolne odnose in komu bodo zaupali. Na napakah se namreč učimo.

Tudi mene še čaka dolga pot. Tudi sama sem najstnica, polna energije za življenje, željna novih stvari, izzivov. Vem, da moram biti previdna. Pa ne samo sedaj, ko sem najstnica. Vse življenje je treba biti previden. Večina spolno prenosljivih bolezni se prenaša s spolnimi odnosi, zato ni zamen, kar nam vsak dan govorijo profesorji in starši: »Bodite previdni, in uporabite zaščito!«

Spolne bolezni dandanes niso več »tabu« tema. Mislim, da je prav, da se ljudi opominja z raznimi plakati, reklamami in da se učenci in dijaki o tem pogovarjajo z učitelji, profesorji in starši. Dolžni so izvedeti, kaj lahko preži na njih, če ne bodo previdni. Upam pa tudi, da bodo lahko te bolezni nekoč izkoreninili ali pa vsaj našli zdravilo zanje.

Lara Kovačević, 3. Kb

Janča

NALEZLJIVE BOLEZNI, KI SE ŠIRIJO S PRENAŠALCI

Skozi okno je sijalo sonce in vlivalo nekaj sijaja belim bolniškim stenam. V zraku se je vil vonj po razkužilu. Vse je bilo tiho. Le vsake toliko časa so se v daljavi slišali koraki, ki pa niso nikdar prišli blizu. Iz za vrat se je slišalo pridušeno govorjenje. Naslonjen ob steno je na leseni klopi sedel fant. Obraz je skrival za sivo kapuco. S starimi čevlji je drgnil ob tla in v naročju živčno vrtel zdravstveno izkaznico. Razen njega na belem hodniku ni bilo nikogar. Na steni je bila ura, katere kazalci so se vedno premikali počasneje. Tihi tik tak je vsakogar prisilil, da je nestrpno pogledoval nanjo. Petnajst minut čez tretjo popoldan so se ena izmed vrat končno odprla. Glava drobne črnolase medicinske sestre je pokukala ven in glasno poklicala: »Zupanič, Erik!« Fant v kotu je vstal in previdno zakorakal v ambulanto. Vrata so se za njim zaprla.

»Sedi, Erik,« ga je pozvala medicinska sestra ter sedla za računalnik. »Doktor Slomšek bo kmalu prišel,« je še dodala in si nekaj zapisala. Erik je tiho zavzdihnil in se zavrtel na stolu. Nikakor si ni želel biti tu. Klinika za infekcijske bolezni in vročinska stanja je bila zadnja na seznamu, kjer bi si želel biti ta počitniški torek. Raje bi zunaj rolkal s prijatelji. Morda bi se ga tudi malce napili in potem bi še na hitro smuknil v posteljo s kakšno deklino. Nika, njegovo dekle, tako ali tako ne bi nikdar izvedela.

Iz misli ga je predramil miren, moški glas. »Ti si zagotovo Erik. Pridi, stopiva v mojo ambulanto.« Moški srednje rasti, z okroglim trebuhom in plešo na glavi je zakorakal mimo in odprl vrata v naslednji prostor. Erik mu je sledil. »Sedi,« ga je pozval in sedel tudi sam. Nadel si jo okrogla očala ter si ogledal rjavo mapo, ki jo je prej nosil v roki. Erik je lahko razločno razbral svoje ime na vrhu. Doktor Slomšek je nekaj časa tuhtal, nato pa dejal: »Povej mi, Erik, kako to, da si prišel sam?« Erik ga je pomenljivo pogledal. »V šoli je potekalo neko bedno predavanje. Hepatitis gor in hepatitis dol. Včeraj. No, doma sem ugotovil, da niti ni tako bedno. Tista brošura, ki so nam jo dali, je pravzaprav kar v redu. Malo sem prebral, pa sem se našel notri. Vsi ti glavoboli, nič več ne jem, najraje bi cele dneve spal ... pa potem še ta nenavaden temen urin in da ne govorim, kako kar teče iz meno, ko ... no, saj veste. Doma nisem nič rekel. Piše na brošuri, da je zdravje "number one", saj veste. Pa sem si rekel, ajde, nimaš česa izgubit. Nočem se igrakat.« Erik je medtem snel kapuco ter z očmi preletaval prostor. Njegove zelene oči so se ustavile na plakatu, kjer je pisalo nekaj o hepatitisu B. Morda C. Tako dobro tudi ni videl. »Zelo sem vesel, da si prišel, Erik.» V zdravnikovem glasu je bilo zaznati skrb. Erik je živčno grizljal ustnico. Prvič v življenju je molil, da bi bilo vse v redu. »Novice niso dobre. Okužil si se z virusom hepatitisa B, na kar kažejo znaki, ki jih opisuješ, kot tudi krvni test,« je zdravnik svoje modre oči usmeril v Erikove. Čisto skrivaj se je tam v levem kotičku fantovega očesa nabrala kapljica. Solza. A jo je Erik začutil in jo skrbno prikril. On že ne bo jokal! »Kaj pa zdaj, doktor?« je vprašal Erik v upanju, da bo rešitev preprosta. »Erik, kako bi se lahko tak mladenič okužil s tem "tihim morilcem"?« Zdravnik ga je opazoval, a je on le skomignil z rameni. »Se drogiraš?« Erik je odkimal. »Imaš kakšno tetovažo, piercing?« Zopet je odkimal. »Si se kdaj kako poškodoval?« Erik je malce pomislil in nato odkimal. »Kaj pa spolnost? Nezaščiteni spolni odnosi, hitro menjavanje deklet ... Bi lahko to bilo to?« Zdravnikove besede so v Eriku prebudile strah. Če ima hepatitis sam, bi ga lahko dobila tudi Nika! Nič hudega sluteča, da se njej fant vlači po drugih in jo nato okuži s tem virusom, o katerem ne ve ničesar. »Najnajbrž bo to, doktor. Ampak, doktor, ali bi se moja punca tudi okužila? Ssaj veste, od mene. Nisem kaj prida zvest ...« Strah v Erikovem glasu je bil močan. Zdravnik je bil presenečen: »Najprej se pogovoriva o tebi. Ker nisi bil cepljen, se morava potruditi, da te poskuša ozdraviti. Kar pa se tiče dekleta, bi bilo zelo pametno, da ji poveš. Naj pride še ona na testiranje.« Rjavolasi fant je prikimal. »Najprej nič alkohola do konca življenja in nič več ljubimkanja, da se bolezen ne razširi dalje! Rad bi tudi govoril

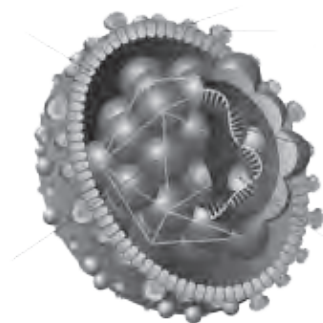
s tvojimi starši, da se domenimo, kako naprej. Predvsem pa je potrebno, da se tudi oni cepijo!« Erik je pokimal. Tokrat mu je solza vseeno zdrsnila po licu. Grobo jo je obrisal in nato skril roke v žep. »Jutri ob pol drugi uri se vrni s starši. Morda pripelji še dekle. In ne skrbi, bomo že poskrbeli za vse.« Zdravnik je nekaj zapisal v kartoteko, nato še na listek in ga podal Eriku. Odločno je vstal in rekel: »Se vidi jutri.« To je pomenilo, da mora Erik oditi. »Hvala, doktor,« je rekel fant in sključeno zapustil prostor.

Ko je odhajal iz zdravstvene ustanove, je živčno premišljeval. V kosti se mu je nabral strah. Zelo malo je vedel o hepatitisu B. Le nekaj malenkosti, tiste, ki so bile zapisane v brošuri. Niti zdravnik mu ni povedal veliko. Le zakaj ne? Živčno je stopal proti avtobusni postaji. Svet za njim se je rušil kot hišica iz kart. Zopet je živčno grizljal ustnico in si nadel sivo kapuco. Sedel je na klop, kamor bi moral kmalu pripeljati avtobus. Nesrečno je gledal skoraj prazno cesto. »Kakšen cepec sem bil. Kreten, idiot ...« si je tiho momljal v brado in roke potisnil globoko v žepe hlačnic, kjer je začutil telefon. Utrip srca mu je narasel, kri mu je kar drla po žilah. Živčnost se je stopnjevala in z njo strah. Počasi je telefon potegnil iz žepa in ga nervozno opazoval. Z očmi je švigal od ekrana do tipkovnice in k slušalki. »Nika,« je tiho dahnil, ko se je pred njim ustavil LPP. Vstopil je in se odpeljal do centra. Nekaj trenutkov je vrtel telefon v rokah, nato pa zavrtel številko. Slušalko je pomaknil k ušesu in poslušal. Nekaj časa je piskalo, nato pa ga je pozdravil vesel ženski glas. »Srček! Sem že mislila, da si umrl, ko se mi nič ne javiš! Kje se potikaš?« Nika je bila očitno odlično razpoložena. »Nika, kako hitro lahko prideš v center? Pogovoriti se morava ...« Erikov glas se je tresel. Strah, kako bo reagirala, je bil vedno večji. »Erik, kaj se dogaja?« Prestrašila se je. »Se bova pogovorila, samo pohiti,« je rekel Erik in nato prekinil klic.

Prešernov trg je bil, kot vedno, pravi direndaj. Številni tujci so se sprehajali okoli, med nje so se mešali domačini, tako mladi kot stari. Erik je sedel ob Prešernovem kipu in nestrpno čakal Niko. Gledal je okoli in si želel, da bi bila kar najhitreje tu. Obenem pa si je želel, da sploh ne bi prišla. Tako mu ne bi bilo potrebno razlagati. Ne bi ga mučil prvi stavek. Niti vedel ni, kako naj začne. Ko pa je v daljavi zagledal svetlolaso dekle v kavbojkah, natikačih in rožnati majici, je vedel le to, da mu je zelo žal. Uničil ji bo življenje. Po licu sta mu spolzeli solzi. Vse bo uničil. Nika je prihitela do njega in ga skušala poljubiti, a je odmaknil obraz. »Daj no, sonček, enega poljubčka, da ne bom užaljena,« je njen nasmeh naredil dan svetlejši. Erik jo je nežno prijel za brado ter ji droben poljub pritiskal na lice. »Za mojo punčko,« je tiho šepnil takoj zatem. Nasmeh na njenem obrazu je zrasel. »Oh, ljubi moj! Povej mi, o čem bi rad govoril?« Sedla je poleg in ga prijela za roko. Z licem se je nežno podrgnila obenj in pričakovala odgovor. Erik je ostal tiho. Pričakujoče ga je opazovala in mu za pogum stisnila dlan. »Hepatitis imam,« je končno zamomljal. »Kaj imaš?« Presenečena Nika je skušala ujeti njegov pogled. »Hepatitis. B.« Erik je sklonil pogled in po licu so se mu ulile solze. Nika je bila pretresena: »Ampak, kako? Ne, ne moreš, saj nisi, mislim ...« Jezik se ji je zatikal, misli so ji divjale. Erik je vedel, da bo Nika kaj kmalu seštela 2 in 2, saj ni bila neumna. Obenem pa je dobro vedela, o kateri bolezni govori. »Ampak, kako?« se ji še vedno ni posvetilo. Erik je obžaloval. Vsa dejanja, laži, pijačo, vsa dekleta med rjuhami. Dlan se mu je zatresla. »Oprosti, Nika ... Res mi je žal! Moral bi ... moral bi paziti. Ah, kaj paziti! Grozna oseba sem!« je govoril in jo končno pogledal v oči. Solze so napravile ozek potoček iz njegovih zelenih oči, proti bradi. Tudi Nika je zajokala. Močno ga je stisnila k sebi in smrkala v njegovo ramo. S skrhanim glasom je momljala: »Vse bo v redu, boš videl. Vse bo v redu.« Erik jo je nežno potisnil stran in s še težjim srcem nadaljeval. »Bil sem ti zelo, zelo nezvest. Kadar sem lahko, sem skočil ... saj veš ... tako mi je žal. In zdaj sem staknil to in ... Nika, prosim, pojdi se testirat. Prosim!« Glas se mu je tresel in solze so tekle v potokih, medtem ko so se tiste na obrazu njegove ljube ustavile. Končno je ugotovila kam meri. Ni prišel povedat samo tega, da ima hepatitis. O ne! Prišel je povedat, da jo je prevaral!

Nikin obraz je prebledel, nato pa ga je zajedla rdečina. Bila je besna. »Če si me okužil, te bom ubila.« Bes v njenem glasu je bil strašljiv. Erik se je stresel. Iztrgala se mu je iz rok in besno skočila pokonci. »Prisežem, Erik, ubila te bom!« je zdirjala stran, a se že po nekaj korakih ustavila. Dlani je stisnila v pest in se obrnila. »Nikoli več te nočem videti!« Njen krik je zajel ves trg, iz njenih oči so se usule solze. Obrnila se je in se pognala v tek, za seboj pa pustila na koščke razbito Erikovo srce. In če bi dobro pogledal, bi lahko rekel tudi, da je Nika nekaj koščkov svojega pustila za seboj. Trg je pretežno zajela tišina. Momljali so le tujci, ki niso razumeli niti besedice, domačini pa so z obsojanjem žigosali fantovo telo. »Kaj zijate! Pojdite kam drugam past zijala!« Erikov glas, ki se je tedaj razlegel po trgu, je izražal strtost, žalost, muke, razočaranje ... Gledal je Niko, kako je kot vihar tekla stran, in gledal je ljudi, ki so opazovali dramo.

Doma je bilo drugače. Oče je mami nosil led, da si je hladila glavo, sicer bi omedlela, medtem ko je sam preklinjal vse, kar se je dalo prekleti. Nekaj let starejši brat Luka pa mu je namenjal poglede usmiljenja. Tega res ni potreboval. Točno je vedel, kaj mu je rekel brat, ki je vedel za vse njegove skoke čez plot. Kar videl ga je, kako mu žuga s prstom: »Nekoč boš drago plačal za to. Kondomi niso kar tako, da se jih gleda. Drago boš plačal!« Glasen mamin vzdih ga je prisilil, da je dvignil pogled. »Kaj pa Nika?! Si njej povedal?« je mama je ob misli na Niko skoraj dobila infarkt. »Ja, že ve,« je le tiho rekel Erik in pogledal nazaj v tla. Jutri bo moral s svojo novo družino k dr. Slomšku.

V ambulantni doktorja Slomška je bila sreda ob pol drugi uri polna napetosti. Tam so sedeli Erik, Luka ter njuna starša, doktor pa je sedel na svojem stolu in gledal kartoteko. »Gospa in gospod Zupanič, takole bomo. Ker je Erik okužen, nočemo, da se okuži še kdo, zato se boste vsi cepili proti hepatitisu B in morda sporočili še sorodnikom. Cepivo je učinkovito in cepimo v treh dozah. Za vsak slučaj pa vas bomo pred tem še testirali. Kar se tiče tega, bi bilo to vse. Kar pa se tiče Erika, pa bodo zadeve bolj komplicirane. Skoraj zagotovo bo Erik, tudi če ga pozdravimo, ostal nosilec hepatitisa, zato bi bilo o tem potrebno obvestiti vse in tudi sam bo moral paziti. Močno odsvetujem alkohol in pa mastno hrano, saj le škodujeta jetrom. Naj ima svoj pribor in stvari za osebno higieno. Virus se nahaja povsod, v spermi, slini, krvi ... zato je potrebna ustrezna zaščita. Naročil ga bom tudi pri ustreznem zdravniku, infektologu, ki mu bo lahko bolj pomagal. Včasih pride tudi do presaditve jeter, saj je hepatitis B nalezljiva bolezen, ki prizadene jetra. Infektolog bo tudi preveril, kakšno je stanje Erikovih jeter ter za katero vrsto okužbe gre.« Erikova mama je le prikimala in upala na najboljše. »Jaz Eriku žal ne morem pomagati kaj veliko, saj to ni moje področje, vendar pa mu bomo našli najboljšega specialista heptologa, to vam lahko obljubim,« se je zdravnik prijazno nasmehnil zbrani skupini, medtem ko sta se mati in oče zahvalila za vse. Okoli pol tretje ure so zapustili ambulanto.

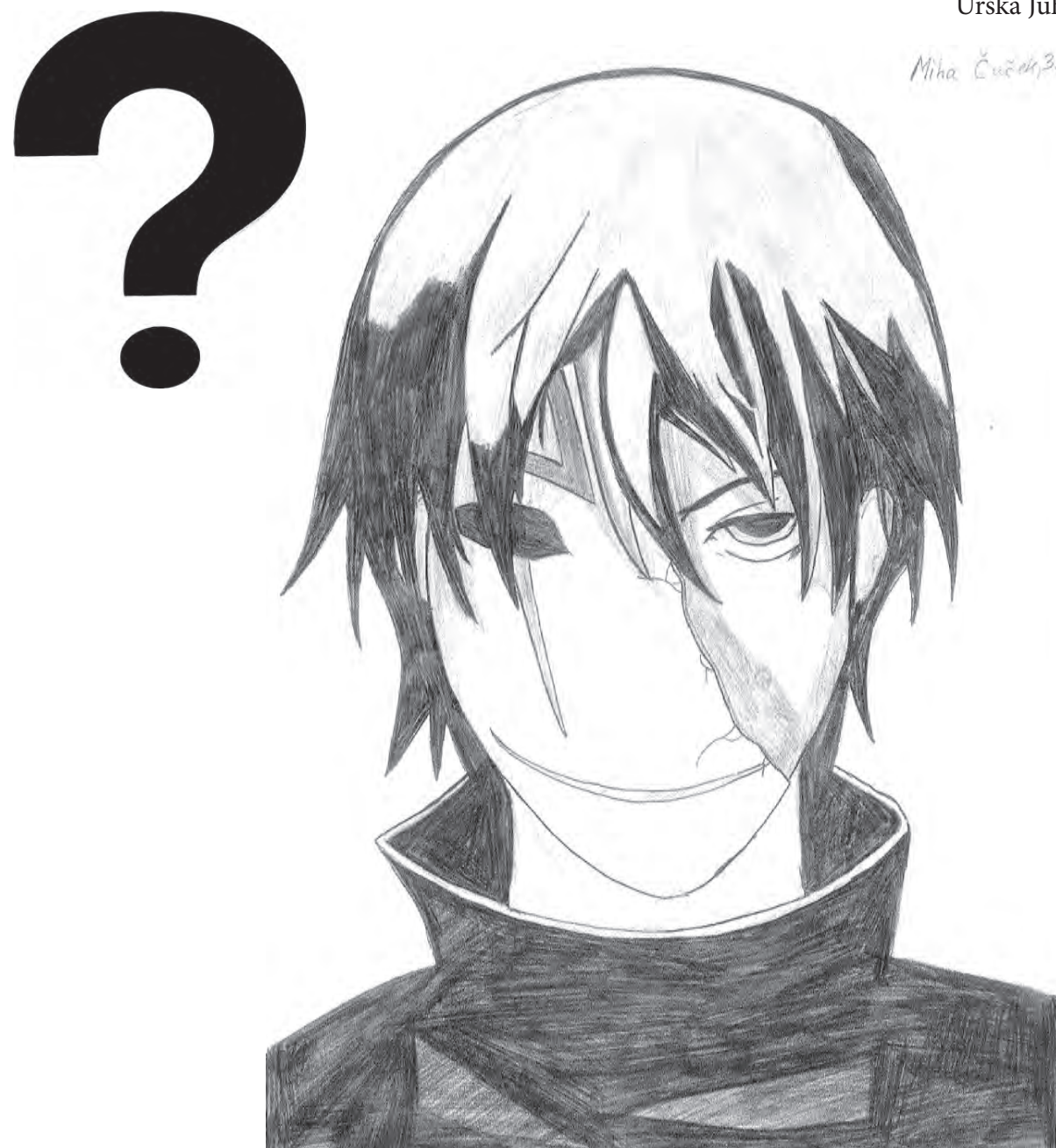
Erik je v avtu na poti domov iz žepa potegnil telefon. Opazil je sporočilo in ga takoj odprl. Bilo je Nikino: »Sem šla na testiranje in nisem okužena. Doktor je rekel, da imam srečo, da sem cepljena. Upam, da bo s tabo vse v redu, ampak midva sva zaključila. Če boš pa imel krizo, pa veš, kje me najdeš.« Erik se je kislo nasmehnil in dejal: »Nika je cepljena in ni okužena.« »Oh, hvala bogu ...«

sta vzklila mati in oče. Zdelo se je, da se jima je od srca odvalil kamen.

Dež je nežno rosil, ko se je Erik s kolesom pripeljal pred zdravstveno ustanovo, kjer je imel redne preglede jeter. Tri leta po tem, ko je izvedel za okužbo z virusom hepatitisa B, je še vedno živ ter v boljšem zdravstvenem stanju. Večno bo ostal prenašalec virusa, zaradi česar obžaluje nepremišljena dejanja vsak dan, vendar pa se je naučil živeti pazljivo.

Virus hepatitisa B je nevarna nalezljiva bolezen, za katero vsako leto umre milijon ljudi, kar je prav toliko, kolikor se jih v enem letu na novo okuži v Evropi. Visoka tveganja okužbe prihajajo iz afriških dežel, skrajnega severa Amerike, na vzhodu pa so med tistimi z višjim tveganjem tudi Kitajska, Indonezija, Mongolija in še druge. Vsi ti pa predstavljajo le večji del okužb z virusom, ki že sedaj drži visoko število 360 milijonov nosilcev. Ustavimo virus, testirajmo se, cepimo se in živimo brez strahu pred "tihim ubijalcem".

Urška Juhant, 3. Kb

INTERVJU S **POZITIV**KO ŠOLE

Nika Knez, 1. Zb (2013/2014)

1. Izbrana si bila za letošnjo pozitivko.ti. Kako si se počutila, ko si izvedela?

Zanimivo, saj sem vedela, da imam možnosti, a ne tako velike.

2. Kako oz. kje si izvedela za tekmovanje?

Povedala nam je razredničarka na razredni uri.

3. Povej kaj o sebi!

Vedno sem nasmejana, oddajam pozitivno energijo. Rada grem ven, da se med šolo malo sprostim. Sem v dijaškem domu in mi je bilo zanimivo spoznati nov način življenja.

4. Vsak človek ima dobre in slabe lastnosti. Katere so po tvojem mnenju tvoje dobre in katere tvoje slabe lastnosti?

Rada sodelujem pri različnih akcijah za pomoč potrebnim ljudem (Anina zvezdica, Vesele nogice). Prevladujejo predvsem dobre lastnosti, slabih pri sebi ne opažam.

5. Dobro vemo, da si vsestranska. Na katerem področju pa si najuspešnejša?

Na likovnem področju, saj zelo rada rišem.

6. Vsaka pot se začne z napornimi začetki. Kakšni so tvoji?

Na splošno je začetek srednje šole naporen, saj se je vse spremenilo. Prav tako v dijaškem domu, kjer je drugačen način življenja.

7. Imaš kakšen moto, ki te spremlja skozi življenje?

Če padeš sedmič, se moraš pobrati še osmič.

8. Ali si morda že kaj razmišljala o svoji prihodnosti?

Najprej si želim zaključiti srednjo šolo s čim boljšim uspehom (odličnim). Želim si, da bi kasneje v življenju postala uspešna zobozdravnica.

9. Imaš veliko prostega časa? Kako ga preživljaš?

Nimam veliko prostega časa. Vzamem si ga med učenjem.

Porabim pa ga zelo koristno. Velikokrat grem na obisk h kakšnemu prijatelju, v naravo. Rada grem tudi v naravo teč. Med vikendom ga imam več kot v Ljubljani. Posvetim ga predvsem družini.

10. Ali bi dijakom naše šole želela kaj povedati, jim priporočati, da se bolj pozitivno usmerijo?

Nasplošno velja rek: Za vsakim dežjem posije sonce, zato naj ne gledajo na vse pesimistično.

11. Ali imaš stavek ali besedo, ki jo največkrat izrečeš?

Hvala in dober dan.

12. Zaključna misel.

Vsakemu želim vso srečo. Uživajte življenje tako, kot je. Ne načrtujte prihodnosti, ker potem velikokrat pride do razočaranja.

Tjaša Zeko in Eva Gornik, 3. Kb

INTERVJU S **POZITIV**CEM ŠOLE

Blaž Ožbolt, 1. L (2013/2014)

1. Izbran si bil za letošnjega pozitivca. Kako si se počutil, ko si izvedel?

Presenečeno, saj tega nisem pričakoval.

2. Kako oz. kje si izvedel za to tekmovanje?

Na šolski spletni strani.

3. Povej kaj o sebi!

Na vsako stvar rad gledam s pozitivne strani. V prostem času rad poslušam glasbo in se ukvarjam s športom.

4. Vsak človek ima dobre in slabe lastnosti. Katere so po tvojem mnenju tvoje dobre in katere tvoje slabe lastnosti?

Moje dobre lastnosti so, da sem prijazen, zelo rad pomagam ljudem in vsakega, ki je z mano, rad nasmejim. Slaba pa je, da se včasih prehitro razjezim.

5. Dobro vemo, da si vsestranski. Na katerem področju pa si najuspešnejši?

Tega pa res ne bi vedel. Rekel bi, da sem na vseh področjih enak.

6. Vsaka pot se začne z napornimi začetki. Kakšni so tvoji?

Moji naporni začetki so bili v športu, saj sem na začetku imel kar veliko težav z zdravjem in sem težje treniral.

7. Imaš kakšen moto, ki te spremlja skozi življenje?

Nikoli se ne vdaj, za dežjem vedno posije sonce!

8. Ali si morda že kaj razmišljal o svoji prihodnosti? Za enkrat še nisem veliko.

9. Imaš veliko prostega časa? Kako ga preživljaš?

Prosti čas med tednom imam samo zvečer od osmih naprej, ki ga po navadi uporabim za poslušanje glasbe, učenje ali pa igranje igrice.

Med vikendom imam pa več časa. Uporabim ga za druženje s prijatelji, za učenje in mogoče za kakšen tek v naravi.

10. Ali bi dijakom naše šole želel kaj povedati, jim priporočati, da se bolj pozitivno usmerijo?

Priporočal bi jim, da naj na slabe stvari gledajo tako, da se bodo popravile na dobro. Življenje je prekratko, da bi na vse stvari črno gledali.

11. Ali imaš stavek ali besedo, ki jo največkrat izrečeš?

Vse bo v redu.

12. Zaključna misel.

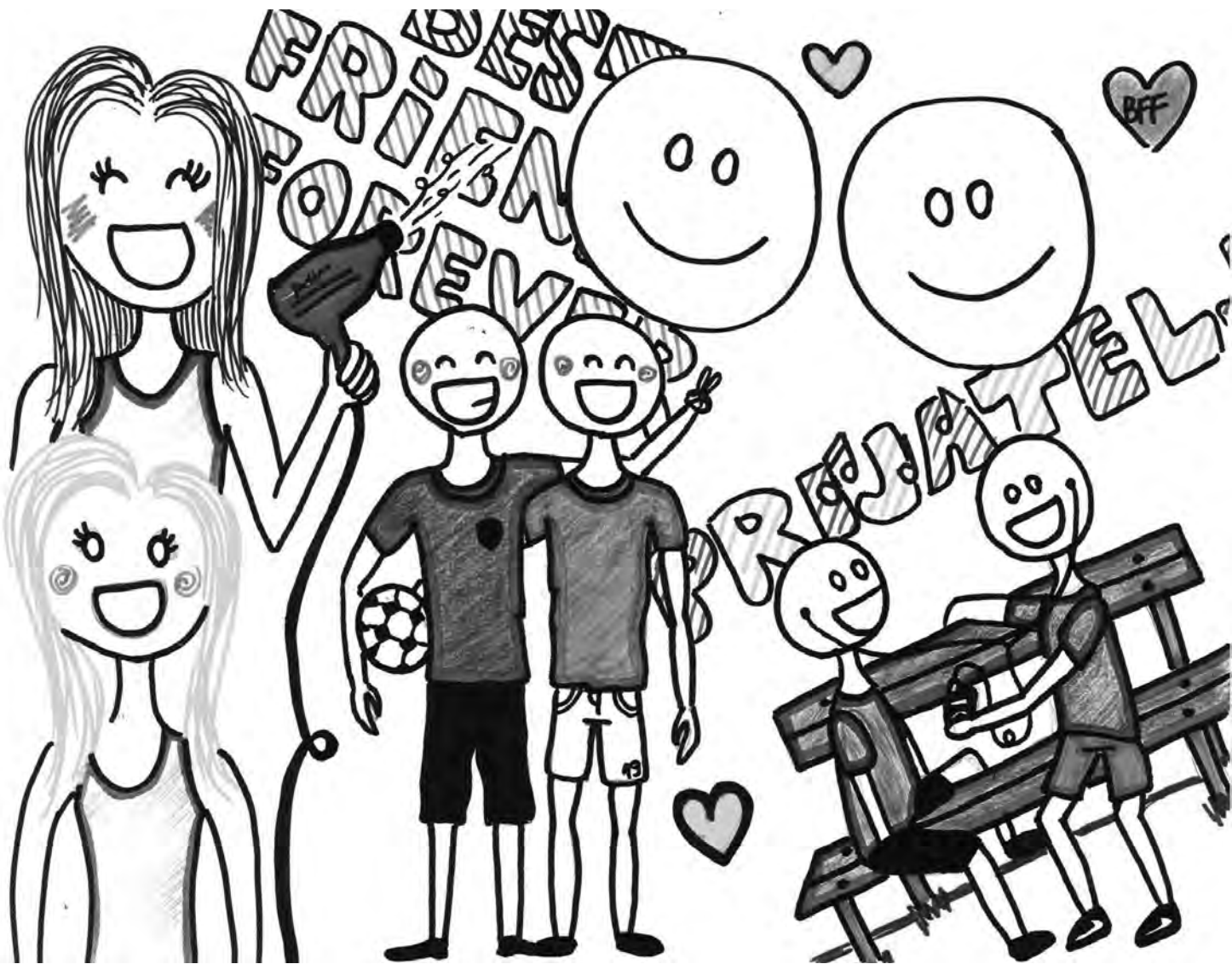
Na vse stvari glejte s svetle strani, bodite nasmejeni, bolje se boste počutili!

Tjaša Zeko in Eva Gornik, 3. Kb

OBDODBE ODRAŠČANJA

Ogledali smo si film Moonrise Kingdom oz. po slovensko Kraljestvo mlade lune. Dvanajstletna Suzy in Sam se odločita za pobeg od doma in s tem za popolnoma novo, drugačno življenje. Oba sta bila nekako izključena iz družbe, čudaka. Vendar se postavlja vprašanje, zakaj sta pobegnila od domačih? Ljudje dandanes vedno govorimo o tem, kako so vsi drugačni od nas čudaki, ker se nenavadno obnašajo. Nikoli pa ne pogledamo vase. Mogoče pa le ni vse narobe z drugimi, ampak z našim dojemanjem, našim razmišljanjem. In o tem pripoveduje filmska zgodba. Sam in Suzy se nista zavedala svojih problemov, temveč sta jih zaznavala v svoji okolici. Zato sta se tudi tako dobro ujela. Želela sta biti odrasla, vendar so njuna dejanja in odločitve dokazovali popolno nasprotje. Vsak izmed nas bi se moral znati soočiti s problemi, ne pa bežati pred njimi. Lahko je to samo obdobje v začetku odraščanja, ali pa bomo odraščali do konca življenja?

Sara Papec, 2. Ka

RAZREDNI SOVRAŽNIK

Dolžina: 112 minut

Leto: 2013

Država: Slovenija

Jezik: slovenščina, nemščina

Scenarij: Nejc Gazvoda, Rok Biček in Janez Lapajne

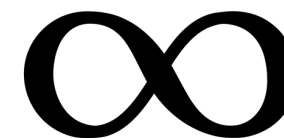
Režija: Rok Biček

Producent: Aiken Veronika Prosenc, Janez Lapajne

Igrajo: Igor Samobor, Nataša Barbara Gračner, Tjaša Železnik, Maša Derganc, Robert Prebil, Voranc Boh, Jan Zupančič, Daša Cupevski, Doroteja Nadrah, Špela Novak, Pia Korbar, Dan Mrevlje.

POVZETEK

Film je povzet po resničnih dogodkih. Posnet je bil na Gimnaziji Novo mesto, ki sta jo obiskovala tudi Rok Biček in Nejc Gazvoda. V filmski zgodbi se zaplete, ko noseča razredničarka Nuša odide na porodniški dopust in jo nadomesti nov profesor nemščine, ki je njeno popolno nasprotje. Ona je bila ljubeča, popustljiva in je gojila prijateljski odnos z dijaki, profesor Zupan pa zahteva red in disciplino. Nuši je bilo zelo težko zapustiti razred, saj so bili dijaki tik pred maturo, poleg tega pa je enemu izmed učencev pravkar umrla mama. Ko predstavi profesorja Zupana in se za njo zapro vrata učilnice, se za dijake vse spremeni. Profesor jim pojasni, da želi v razredu red in disciplino. Pove jim, kako pomembni so zanj rituali, kot je na primer vstajanje ob vstopu učitelja v razred. Poleg vsega pa zahteva, da celotna ura poteka v nemščini. Še bolj se zaplete, ko ena izmed sošolk stori samomor. Dijaki okrivijo kar novega razrednika, saj so dijakinjo Sabino pred dnevi videli, kako je objokana odhitela iz učilnice, ko je profesor zahteval, naj definira besedo »zguba« in jo vprašal, ali bi to rada postala. Besedo je morala prebrati iz nemškega slovarja. A to ni bilo vse. Ena izmed sošolk je videla, kako je Sabino med igranjem klavirja poslušal profesor Zupan. Dijaki stopijo skupaj in ga zmerjajo z besedami, kot so pedofil ter naci. Kasneje po šolskem stopnišču postavijo sveče in okupirajo šolski radio. Vsi na šoli slišijo, kako profesorja okrivijo za smrt dijakinje. Odklanjanje se stopnjuje do trenutka, ko dijaki v razredu pričakajo profesorja z maskami na obrazu, vendar si še sam profesor na obraz nadene masko. Eden od dijakov ga celo pozdravi z nacističnim pozdravom. Kasneje se izkaže, da ni vse tako črno-belo. Dijaki so se začeli prepirati med seboj. Ugotavljali so, da Sabinina najboljša prijateljica Mojca ne žaluje dovolj, saj ni veliko govorila o tem, vendar saj ima

vendar vsak pravico, da žaluje po svoje. Mojca je svoje občutke zapisala v eseju z naslovom Življenje je odločitev. Dijaki so po ogledu naslova eseja vstali in zapustili razred, ostala sta le dva. Mojca je v eseju zapisala, kako rada je imela Sabino, vendar je hkrati zelo jezna nanjo, saj se je ona »rešila« in za sabo pustila nekakšno breme vsem ostalim. Na koncu pride tudi do fizičnega spopada, zato se vmešajo starši ter bivša razredničarka, na katero so dijaki jezni, ker jim ni stala ob strani in ni niti prišla na pogreb. Zadnji prizor se odvija na ladji, s katero gredo učenci na končni izlet. Film se na tej točki oddalji od dogajanja v šoli in tako se zdi, da se njihova skupna pot konča ter da obračajo nov list v svojem življenju.

ODZIV DIJAKOV

Predstavitve filma sva začela tako, da sva teme v obliki miselnega vzorca prepisala na tablo. Zato, da bi dijaki bolj aktivno sledili, so si teme iz table prepisali v zvezek, nato je sledil pogovor.

Za vsako navedeno temo sva najprej pojasnila nekaj podrobnosti in razložila, kje v filmu prikazan določen prizor oziroma odsek. Ko sva teme na grobo obdelala, je sledil še pogovor z dijaki o njihovem mnenju, kako si oni razlagajo posamezno temo oziroma prizor.

Teme: disciplina, samomor, smrt, upor dijakov, pravičnost, nacizem.

Disciplina: Ugotovili smo, da so bili dijaki zelo nedisciplinirani in precej »navihani«. Nedisciplina se kdaj pokaže tudi v našem razredu, a nas profesorji na to opozorijo in se dijaki lepše vedemo. V filmu je prikazan odnos dijakov do razredničarke, ki je bila morda preveč popustljiva. Sošolci so povedali, da so tudi sami opazili nasprotno ravnanje obeh učiteljev.

Samomor: Ko je Sabina storila samomor, so dijaki padli v depresijo. V pogovoru so izpostavili njeno vedenje in življenje zunaj šole. Ugotovili so, da o Sabini pravzaprav ne vedo veliko. Povedali so, da se jim je zdela malce asocialna. Kasneje smo tudi ugotovili, da je bil razlog za to najverjetneje spoznanje, da je bila posvojena, kar je izvedela pred kratkim. Ta informacija bi lahko bila ključna za njen samomor.

Smrt: Na tablo sva napisala citat iz filma, ki se nama je zdel pomemben in sicer zato, ker ima velik in resničen pomen (smrt je bolj zadeva svojcev kot osebka samega). Profesorica je nato navedla konkreten primer, ki ga je izkusila v času poučevanja. Dijakinji je umrla mama, a dekleta o tem ni želela govoriti. Pogovorili smo se o tabu temi in o samomoru ter ugotovili, da smrt morda le ni takšna »tabu« tema, za kakršno smo jo imeli, saj je profesorica povedala, da so dijaki veliko govorili o tem, ko jim je dala priložnost.

Upor dijakov: Dijaki so se profesorju Zupanu uprli, ker so ga izbrali za »tarčo«. Nekako je bil to način izražanja, za nekatere druge pa le zadovoljstvo ob uporabi šolskega sistema in »živciranju« uslužbencev šole ter profesorja Zupana samega.

Pravičnost: Na koncu filma se je izkazalo, da je profesor Zupan z dijaki ravnal kar se da pravično in jih je nekako hotel vzgojiti, da bi bili pripravljeni na svet, v katerem živijo. Predvsem pa je hotel izboljšati njihovo znanje nemščine. Sošolci so se s to ugotovitvijo strinjali in dodali še nekaj komentarjev na njegov zadnji pogovor z dijaki, ki pa je dal tudi dijakom samim misliti o vseh preteklih dogodkih.

Nacizem: Dijaki so v filmu profesorja Zupana označili kot nacista, kar pa je daleč od resnice.. Na nek način jim je z razlago ob končnem pogovoru dokazal, da so bili zelo krivični in nevedni s to trditvijo. Ne le, da se je profesor Zupan z vsemi ukvarjal enako in vse enako obravnaval, temveč je celo branil dijaka, ki ga je fizično napadel. O tej temi smo se veliko pogovarjali tudi s profesorico. Razložila nam je pojem nacizma ter dodala nekaj primerov iz drugih držav in tudi Slovenije.

Nika Draksler in Gregor Žavbi, 3. Za

SLJEHRNIK

Sljehrnik je gledališka igra moraliteta, ki govori o človekovi morali, o tem, kaj je prav in kaj narobe.

Igro je napisal Iztok Mlakar, ki je prav tako tudi glavni igralec v igri in igra Pepija.

Morala označuje obliko človekovega odnosa do sveta, drugih ljudi in sebe. Nanaša se na tisto točko življenja, ko človek svojo individualnost usklajuje in podreja zahtevam skupnosti. Moraliteta pa je zvrst dramskega dela, kjer nastopajo alegorične personifikacije (Bog, Hudič, Smrt). Je srednjeveško alegorično delo s poučno vsebino.

Slehnrik je bogat človek, ki ima veliko prijateljev, vendar vse naredi v svojo korist. Pepi ima veliko denarja in misli, da dela svet boljši že s tem, ker »ima svet njega«. Ko se Pepi sreča s Smrtjo, se znajde v stiski v »boju za življenje«, saj prosi Smrt, naj mu pusti živeti. Do te stiske pa ga je privedlo njegovo sebično početje – varanje, korupcije, slabi pogovori, sebičnost. Iztok Mlakar se je tokrat inspiriral pri Hugu Hofmannsthalu, ki je pred natanko sto leti napisal igro Slehnrik, sam pa se je pri tem zgledoval po angleški srednjeveški moraliteti.

Mlakarjev sodobni Slehnrik je tu razpet med Ženo, Žandarjem, Putano, onstran pa med Smrtjo, Bogom, Hudičem in Materjo. Bistvena razlika je v razumevanju poante motiva. Ta se pokaže v razpletu, saj junaka po vrtninčenju skozi moderne preizkušnje na koncu poti ne čaka odrešenje, temveč še nekaj hujšega – žena.

Igra mi je bila zelo všeč, saj je bila komična. Je nazorno pokazala življenje v današnji družbi, kjer prevladuje denar in s tem sebičnost.

Pia Pikelj, 4. Zb

BOKSARSKO

V sredo, 5. 11. 2014, smo si v Lutkovnem gledališču ogledali predstavo Boksarsko srce, režiserja Sama M. Strelca. Nastopala sta Iztok Valič v vlogi Lea in Domen Valič v vlogi Joja. Zgodba pripoveduje o mladeniču Joju, ki mora zaradi nekega prekrška na ukaz sodišča prepleskati sobo upokojenemu boksarju Leu. Ta je bil namreč premeščen na zaprt oddelek zavoda, saj je udaril negovalca v prejšnjem domu. Jojo se do sprva molčečega Lea zelo grdo vede. Brez dovoljenja v njegovi sobi kadi, preklinja, pljuva, ga ozmerja in izziva. Kasneje ugotovi, da je bil Leo nekoč zelo uspešen boksar. Nekdanji borec želi fantu pomagati, da ne bi bil več tako agresiven, zato mu pomaga z nasveti, še posebej ljubezenskem področju. Tako se spoprijateljita. Jojo uspe prodati Leove boksarske rekvizite, da bi ta zaslužil za pobeg v Francijo. Po neuspešnem poskusu Jojo obleče Lea v gospo in načrt uspe. V tem času je Jojo postal boljši človek – začel se je obvladovati in manj agresiven. Čeprav sem si predstavo prvič ogledala že pred časom, sem se tudi pri tem ogledu zelo zabavala. Uporaba slenga mladim ogled zelo približa. Nekateri fantje se resnično vedejo tako agresivno, včasih tudi dekleta ne zaostajajo. Leo je človek, ki zna delati z mladimi. Na Joju ni iskal slabih stvari. Sprva je pohvalil njegove dobre lastnosti. Fant je kmalu spoznal, da se v njem skriva dobra oseba. Tudi meni ni všeč, če starši, profesorji oz. odrasli opozarjajo mlade le na njihove prestopke, pa čeprav so še tako drobni. Bolj zaleže, če nas skušajo razumeti in nas večkrat pohvalijo. Navsezadnje so bili tudi oni nekoč mladi. Predstava prikazuje zelo lep odnos med mlajšo in starejšo generacijo, za katerega pa se moramo truditi oboji.

Nika Koprivc, 2. Fc

ČASOVNI STROJ

Predstavitve smo si dijaki prvih in drugih letnikov Srednje šole za farmacijo, kozmetiko in zdravstvo ogledali v okviru drugega kulturnega dne, 7. maja 2014. Igralci Akademije za gledališče, radio, film in televizijo ter amaterski igralci so nas popeljali skozi šest prelomnih obdobij, ki so zaznamovala zgodovino Ljubljanskega gradu in razvoj Ljubljane. Do vsakega obdobja pa nas je popeljal vodič, ki nam je pred igralci povedal nekaj podrobnosti o vsakem obdobju.

Razvoj Ljubljane

Poselitev Ljubljanskega območja sega več tisočletij nazaj. Legenda pravi, da je bil začetnik emonskega antičnega naselja Jazon z Argonavti, ki se je vračal po rekah k Jadranskemu morju. Prva stalna poselitev sega v drugo tisočletje pred našim štetjem, kar dokazujejo številne najdbe z Ljubljanskega Barja. Na začetku našega štetja so področje današnje Ljubljane naselili Rimljani. Postavili so vojaški tabor in ga poimenovali Emona. Središče Emone je bil forum, obdan z visokim obzidjem. Najstarejši pisni vir omenja Ljubljano okoli leta 1120, ko je za kraj kot spanheimsko last zapisano nemško ime Laibach. Ljubljana je mestni status pridobila leta 1220. Od 14. stoletja je sledila skoraj 600 let vladavina habsburške rodovine. Leta 1941 je Ljubljano zasedel italijanski, jeseni 1943 pa nemški okupator. Italijani so Ljubljano obdali s 30 kilometrov dolgo bodečo žico in bunkerji (današnja Pot spominov in tovarištva). Ljubljana je z letom 1945 postala jugoslovansko mesto, leta 1991 pa z osamosvojitvijo Slovenije prestolnica Slovenije.

Zgodovina Ljubljanskega gradu

Glede na arheološke raziskave je človekova prisotnost na Ljubljanskem gradu neprekinjena že od leta 1200 pred našim štetjem, ko so bile postavljene prve naselbine in utrdbe. Prvič je pisno omenjen v času med letoma 1112 in 1125, ko je Rudolf iz Tarcenta podaril oglejskemu kapitulju manjšo posest pri Ljubljanskem gradu. Leta 1144 pa se omenja kot sedež koroških Spanheimov. Ljubljanski grad je v svoji zgodovini preživel mnogo preobrazb in sprememb. Svojo prvotno obliko je zamenjal že v 15. stoletju, ko je doživel povečavo; sklenjeno obzidje z ogelnimi stolpi in dvema vhodnima stolpoma, preko katerih so vodila dvizna vrata, ter grajska kapela. V 16. in 17. stoletju so postopno nastali objekti, ki mejijo na grajsko dvorišče in tvorijo sedanjo celoto grajskega poslopja. V gradu takrat niso bivali ne vladarji ne deželni upravniki. Zaradi upadanja upravnega pomena in zaradi izgube strateškega pomena gradu z obzidjem je vzdrževanje gradu postalo finančno breme, zato je grad počasi začel propadati.

V začetku 19. stoletja so oblasti v gradu zgradile kaznilnico in delno vojaško utrdbo in s tem zmanjšale priljubljenost zgradbe med prebivalci mesta. Leta 1905 je mestna občina Ljubljana odkupila grad in na njem naselila prebivalce, ki so na njem živeli do srede šestdesetih let 20. stoletja. Nato je bil grad potreben prenove, ki je trajala petintrideset let.

V devetdesetih letih 20. stoletja je grad zaživel povsem v sklopu poročnih svečanosti, v tretjem tisočletju pa je postal prizorišče kulturnih prireditev in razstav.

OGLED ČASOVNEGA STROJA

Na vsaki postaji nas je pričakala zgodovinska osebnost, ki nam je predstavila »svoje« obdobje. Po uvodnem pozdravu rimskega vojaka in svečenice na mestu, kjer naj bi za časa rimske Emone stal opazovalni stolp in kjer je še danes »vodnjak« s kolesom, na katerem so kaznjenci služili kazen, se je dogajanje preselilo pred grajski vhod.

Tam nam je svojo zgodbo zaupal pogumni vitez Jurij, ki je v času zgodnjega srednjega veka premagal strašnega zmaja, in tako Ljubljančane rešil pred njim.

Za močno trdnjavo na hribu nad mestom je v poznem srednjem veku zaslužen Friderik III.

Habsburški. Na tej postojanki smo skupaj z njim srečali tudi njegovo ženo Elenoro Heleno Portugalsko. Obdobje Ilirskih provinc sta nam približala Napoleonov vojak in redovnica – bolničarka v Peterokotnem stolpu.

Ker je 19. stoletje za Ljubljanski grad pomenilo temačno obdobje, smo se preselili v kaznilnico, kjer nam je obsojenka izdala tudi, kakšen jedilnik so imeli v grajski kaznilnici.

Ob koncu sprehoda nas je na dvorišču pozdravil še mož, ki je zaslužen, da je grad danes mestna last – župan Ivan Hribar, ki ga je namreč leta 1905 odkupil od tedanjih državnih oblasti.

Mnenje 1. L

Kljub predolgemu čakanju na ogled predstavitve smo kasneje uživali, saj smo se osebnostim predstavljenih obdobj lahko lažje približali in jih sedaj bolje razumemo. Igralci, ki so predstavljali posamezne osebnosti, so govorili razločno in dovolj glasno. V svoje vloge so se zelo dobro vživeli, zato smo jih z užitkom poslušali in občudovali njihova nenavadna, bogata oblačila. Tudi vodič, ki nas je med ogledom spremljal, nam je povedal mnogo zanimivih stvari o Ljubljani in Ljubljanskem gradu ter nam z veseljem odgovarjal na vprašanja. Iz ogleda smo se naučili marsikaj novega in si večino tudi zapomnili, vsekakor pa bi si radi kakšno podobno razstavo ogledali tudi naslednje leto.

Pia Staudacher in Eva Žerko, 2. L

VIRI:

<http://www.ljubljanskigrad.si/spoznajmo-grad/zgodovina-gradu/>, 20. maj 2014

<http://www.ljubljanskigrad.si/spoznajmo-grad/vodeni-ogledi/>, 20. maj 2014

<http://www.ljubljana.si/si/ljubljana/zgodovina/>, 22. maj 2014

Vodstvo po razstavi 7. maja 2014

OKUS PO LJUBEZNI

A to je konec filma? Tako »beden«. To so bile moje prve misli po filmu. Prav zapomnil sem si ta trenutek in začel premišljevati o videnem.

Ta slastna pripoved, ki tako nežno, lepo in zapeljivo predstavi tisti svet na vzhodu, je tako zakuhan, da kar čutiš, vonjaš in okušaš specialitete, ki ti jih ponuja. Film te tako prevzame, da je verjetno tisti trenutek razočaranja ob koncu morda navdih in inspiracija za novo odprto poglavje. Konec ti nekako prepusti, da sam oblikuješ zaključek, ki je lahko romantičen, lahko pa pusti tudi sled razočaranja.

Že na začetku spoznamo kurirje, ki raznašajo hrano in s tem opravljajo neverjetno delo. Namreč le ena izmed štirih milijonov pošiljk pride na napačno mesto. In kot zanalašč je ena izmed teh pošiljk med Ilo in Sajanom nekako usodna in željna nečesa novega, kar oba potrebujeta. Ila namreč potrebuje nekoga za tolažbo v nesrečnem zakonu, Sajan pa nekoga, preko katerega na novo spozna ljubezen, ki je počasi že začela ugašati v njem. Ironično je neko stransko sporočilo, ko je Sajan ves čas priskrbljen z eno najboljših kulinarik tega sveta, na koncu filma pa ostane dejansko lačen, osamljen, brez kakršne koli vezi z Ilo. Njuna vez, ki je bila verjetno najmočnejše sporočilo zgodbe, je najbolj navdihujoča. Ohranjala sta jo preko pisem, ene najstarejših tehnik sporazumevanja. To je bil verjetno tisti čar, ki me je vsrkal v zgodbo. Sporazumevanje je bilo neverjetno. Pokaže nam način komunikacije, ki ga marsikdo danes ne pozna zaradi napredne tehnologije. To je bil nekdanj tisti kos

papirja, preko katerega se je prenašalo veselje, žalost, sreča, razočaranje, včasih pa postal tudi edina vez z osebo na drugi strani.

Film je vreden ogleda. V njem najdemo vrsto sporočil in misli, o katerih lahko razmišljamo tako dolgo, kolikor nam domišljija dopušča. Film dopušča prosto izbiro, da si sami zaključimo zgodbo, jo pustimo kakršna je, ali pa počakamo mogoče na nadaljevanje filma.

Luka Preradovič, 4. Zb

EKSKURZIJA v PoliDent

V četrtek, 9. januarja, sem z razredom odšla na strokovno ekskurzijo. Tisto jutro sem se prebudila zgodaj, saj nas je ob sedmi uri pred šolo že pričakoval avtobus. Pot smo nadaljevali proti cerkvi na Kostanjevici ter nato obiskali še knjižnico Antona Škrabca, ki v svoji bogati zbirki hrani tudi prvo slovnico slovenskega jezika z naslovom Zimske urice. Pritegnilo me je predvsem dejstvo, da je teh knjig na svetu zelo malo, poleg tega pa je imela tista, ki sem jo videla jaz, celo lastnoročni podpis, ki knjigi s tem doda poseben pečat. Predstavili so nam tudi zgodovino cerkve. Nato smo se odpravili proti dentalnem podjetju Polident. Ko smo prispeli, so nas prijazno sprejeli ter nas razdelili v tri skupine. Ogledali smo si proces stiskanja akrilatnih zob v kalupe ter njihovo kasnejše brušenje ter urejanje v voščene komplete, spoznali novo obliko zob za protezo, ki se imenujejo ref-line ter imeli prikaz računalniške postavitve zob za mostiček. V laboratoriju so nas seznanili z lastnostmi različnih vložnih mas in nam pokazali produkte, ki jih proizvajajo. Zanimivo se mi je zdelo, da je slovenska znamka Polident aktivna v sodelovanju z različnimi državami ter da je kljub majhnosti naše države znana po celotnem svetu, tudi v Avstraliji.

Ana Anderluh, 4. Zb

400 UDARCEV

V četrtek, 9. 10. 2014, smo imeli prvi kulturni dan. V Slovenski kinoteki smo si ogledali film 400 udarcev, francoskega režiserja François Truffauta.

Film je bil posnet leta 1959 in je zaslužen za prvi uspeh in uveljavitev francoskega novega vala, ki je eno najpomembnejših obdobij tako francoske kot svetovne kinematografije. Hiter razvoj tehnologije jim je omogočil snemanje z lažjimi kamerami in boljšimi filmskimi trakovi, kar je vidno tudi v filmu, saj določne kadre prikaže iz različnih zornih kotov, kar omogoča razumljivo oz. enostavno prikazovanje.

Vsebina filma temelji na avtobiografskih doživljajih režiserja in govori o 12-letnem dečku Antoinu. S staršema je živel v prenatrpanem stanovanju, večino časa je preživel v šoli in rad je obiskoval kino. Ker se je doma in v šoli pogosto počutil zapostavljenega in je menil, da ga nihče ne razume, se je tema krajema večkrat raje izognil. To ga je pripeljalo do neprijetnega spoznanja, da njegova mati ni zvesta svojemu možu. Od tega trenutka dalje je opazen kontrast v pristopu matere do sina. Sprva mu ni posvečala dovolj pozornosti, kasneje pa se mu je zaradi strahu, da bi skrivnost izdal očetu, začela dobrikati. Kljub temu, da mu je za dobra dela v šoli obljubljala nagrade, se njegov uspeh ni izboljšal. Ravno obratno, bil je izključen iz šole, saj ga je profesor obtožil prepisovanja pri spisu. Ker ni več zdržal pritiska v šoli in doma, se je odločil pobegniti. Nekaj časa je živel pri svojem prijatelju. Kasneje se je odločil, da se bo do konca življenja preživljal s pisanjem, zato je v očetovi službi ukradel pisalni stroj. Oče ga je zalotil in ga iz besa prijavil policiji. Ta je hitro ukrepala in ga poslala v dom za mladoletne prestopnike. Tam so poizkušali ugotoviti razlog za njegovo ravnanje. Antoine je sodeloval v pogovorih s psihologi in v nizu samogovorov razodel svojo preteklost.

Tematika filma je realistično prikazana in tako zgodbo bi zlahka postavili v sedanost, kajti tudi današnji najstniki pogostokrat zaidejo v težave ter se soočajo z nesprejetostjo v družbi. V filmu je zelo lepo prikazano prijateljstvo med Antoinom in njegovim prijateljem. Tako spletena vez prijateljstva je pomembna tudi v današnjem času, saj je težko najti osebo, ki ji lahko popolnoma zaupamo in se nanjo zanesemo v najrazličnejših okoliščinah.

Maja Orešnik in Nika Vide, 2. Ka

POVEST O DOBRIH LJUDEH

V okviru kulturnega dne smo si ogledali film Povest o dobrih ljudeh, ki je posnet po romanu Miška Kranjca. Pritrjujem ideji, da bi po najboljših slovenskih knjižnih delih morali posneti filme. Pozdravljam, da film ni posnet v črno-beli tehniki, temveč barvni. Gledanje popestrijo tudi »črtice« in »pikice« v filmu, ki ponazarjajo starost filmskega traku.

Režiser France Štiglic je zelo dobro opravil zastavljeno nalogo. Priprava scenarija in končna režija sta vredni pohvale. Igralci so bili odlični, pokazali so prava čustva in lahko smo preko njihove igre začutili trpljenje in veselje likov. Še posebej sta mi bila všeč Ana in Jožef Koštrca. Ana je bila ves čas v dvomih zaradi moževe ljubezni, vendar je ta vedno znova našel pot do njenega srca. Katica, slepo dekle, je bila edina, ki je resnično poznala ljudi in jih znala ceniti. Vedela je, da je brezdomec pravzaprav Koštrcev Ivan. Najstniško se je zaljubila vanj. Drugače ga je doživljala njena mačeha Marta, ki je ob njem začutila prostost, nekaj več od preprostega življenja, zato je brez slabe vesti zapustila domače in odšla z njim v svet. V njej je namreč prebudil upanje širnega sveta. Peter je bil sicer pošten do svoje družine in jo je želel preživljati, vendar so ga od namere vedno znova odganjali žandarji. Do Marte ni čutil nič več kot samo poželenje.

Film mi je bil všeč, čeprav me je konec zbegal. Katica je zašla v močvirje, da bi opozorila Petra na prihod žandarjev, vendar je pri tem zabredla v močvirje in utonila. Na koncu je prikazana razdejana hiša Koštrčevih. Verjetno sta starčka ponovno ostala sama in sta kmalu zatem tudi umrla.

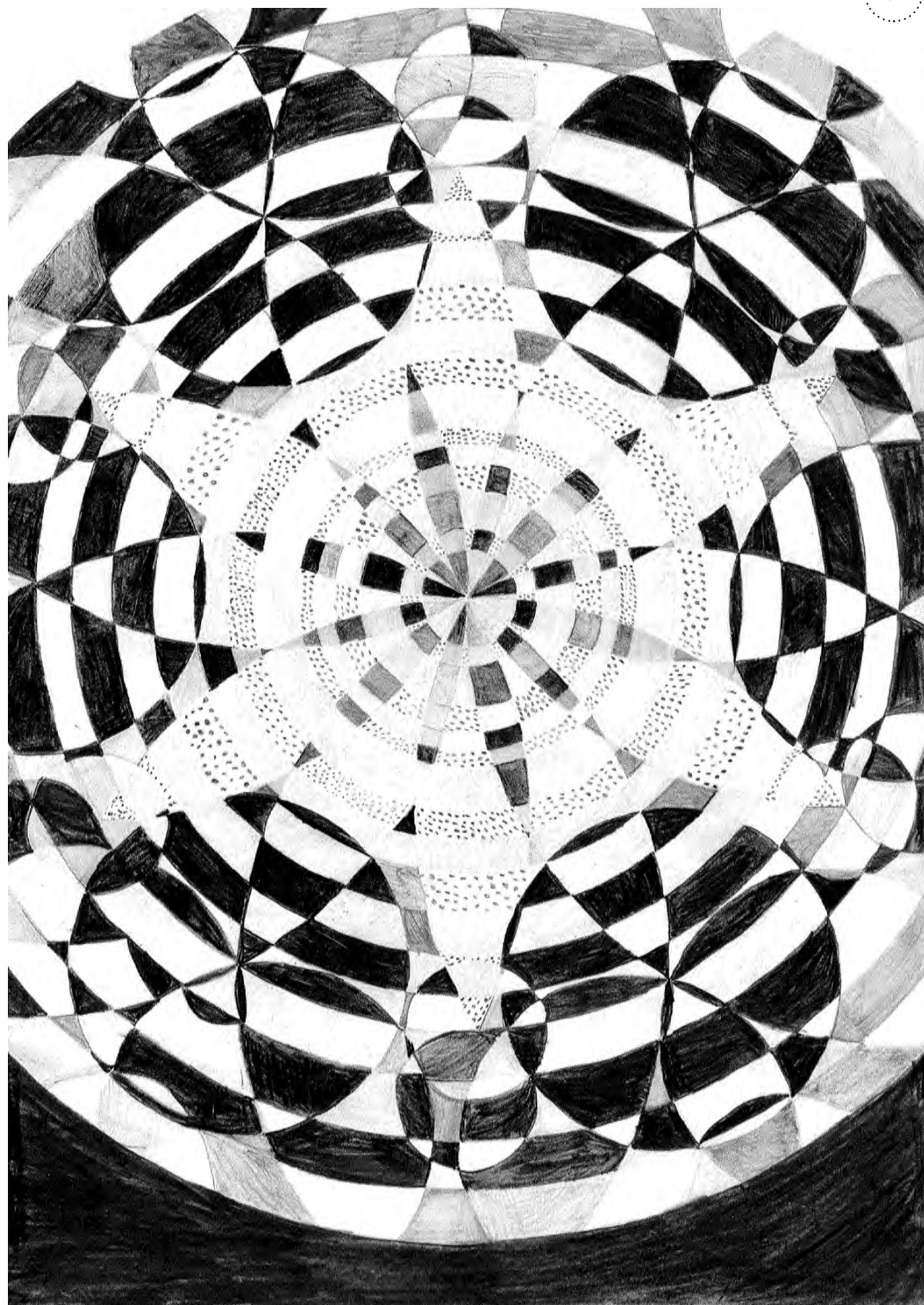
Pia Pikelj, 4. Zb

Želje. Vsakdo ima vsaj eno. Običajno se nanašajo na zdravje, spet drugič na denar, na imetje ali pa na hrepenenje po boljšem življenju. Vsakdo si želi preživeti svojega čim lažje. Nihče si ne želi živeti v revščini. Če se znajdemo v trenutku brezizhodnosti, si vsak izmed nas želi imeti vsaj malo več denarja.

Zgodba nam sporoča, da si vsi, razen Katice, želijo boljšega življenja. Tudi Ana se ves čas razmišlja, kako težko je bili njuno življenje v preteklosti, vendar jo Jožef vedno znova opomni, da je važno le to, da se imata rada ter da sta še vedno skupaj. Zgodba nam prikaže na prvi pogled revno življenje dveh zgaranih ljudi, ki po življenjskih pretresih ostaneta sama, vendar ne osamljena, saj ju združuje resnična ljubezen.

Film prikazuje življenje preprostih in revnih ljudi z drugega zornega kota kot smo mu priče v romanu Ivana Cankarja Na klancu. Pisatelj trdi, da če si se rodil revež, ti je usojeno, da si revež, tega namreč kljub vsem željam ne moreš spremeniti. Verjetno je samo ljubezen tisto pravo, ...

Luka Preradovič, 4. Zb

ZDRAVO Z NARAVO

V torek, 21. oktobra 2014, smo se dijakinje tretjega letnika kozmetičnega programa udeležile interesne dejavnosti z naslovom Zdravo z naravo. V šoli smo se zbrale ob 7.20 in takoj pričele z delom.

V moji skupini smo se v okviru prve naloge s seznama sproščale z zvoki gonga in joga smeha. Spoznale smo, kako pomembno je pravzaprav smejanje in da rek: »Smehe je pol zdravja,« prav zares drži. Naredile smo tudi nekaj vaj, kjer smo najprej globoko vdihnile in nato izdihnile v obliki smeha. Razred se je iz srca nasmejal tej zabavni vaji in mislim, da nam je smejanje tako zgodaj vsem nekoliko polepšalo dan.

Jogi smeha je sledila sprostitev z gongi. To so starodavni inštrumenti, ki po telesu spuščajo vibracije. Predavateljica nam je naročila, naj razmislimo, v kaj bi radi sprostiti energijo, oz. kaj bi radi izboljšali v lastnem življenju (ljubezen do koga ali česa, pridobili dobro voljo ...) ali se morda česa znebili (strah, stres ...). Nato smo se ulegle na podlogo, ki smo jo prinesle s seboj, zaprle oči in si po predhodnem navodilu dobro ozavestile tisto, kar si želimo doseči. Predavateljica je nato začela udarjati po gongih. Zvoki so bili različni, eni močnejši in glasnejši od drugih. Vsekakor smo vibracije v telesu čutile. Tako smo ležale kar nekaj časa in, resnici na ljubo, izjemno uživale ob podaljšanem počitku in zvokih gonga.

Sledilo je predavanje o pomembnosti bose hoje oz. teka. Predavatelj je bil zelo zabaven in simpatičen, vendar je bilo nekaterim dekletom dolgčas. Spoznali smo veliko zanimivih stvari, med drugimi tudi to, da pravzaprav vsak izmed nas nosi "premahnje" čevlje. V tistih, ki jih nosimo, se noga nikakor ne more razviti pravilno. Najbolje je hoditi bos, saj se tako preprečijo številne nepravilnosti in poznejše težave. Omenil je tudi hojo v petkah, razumljivo, ko pa smo bila sama dekleta in dekleta obožujemo petke. Tudi petke zelo škodijo našim stopalom, pa ne samo njim, pač pa tudi naši hrbtenici in skorajda celemu telesu. Če nihče drug, vsaj jaz vem, da bom zaradi dodatnega znanja sedaj še pogostejše hodila bosa.

Tema predzadnjega dela naše interesne dejavnosti je nosila naslov Barve v našem življenju. Predavateljica je predstavila naše telo z drugega vidika: povedala je, da imamo v telesu sedem čakr in prav vsako izmed njih predstavlja ena barva. Vse se začne z rdečo barvo, ki predstavlja korensko čakro in se nahaja na korenu hrbtenjače. Sledita ji oranžna barva za sakralno čakro in rumena za solarno čakro. Rumeni sledijo zelena – srčna čakra, modra – grlena čakra in barva indigo, ki predstavlja srednje oko. Vse se zaključi s kronsko čakro, ki jo ponazarja vijolična barva. Zame je nekako nenavadno spoznanje, da s samim opazovanjem ene izmed teh barv lahko polnimo čakre. Na koncu smo poskusile tudi meditacijo in si polnile čakre tako, da smo si v mislih predstavljale barve. Kar nekaj sošolk je hitro obupalo, nekatere pa so vstajale do konca.

Preden smo dekleta "zbežala" domov, smo se seznanile še z osnovami joge. Pričeli smo z lahkotnimi vajami, ki so se nadaljevale z bolj zahtevnimi. Najprej smo se leže sprostile in umirile, nato je sledilo razgibavanje. Naredile smo nekaj začetniških vaj z večkratnimi ponovitvami. Ena prvih vaj je bila vaja mačka, kjer smo se morali iz klečečega položaja postaviti na vse štiri in se upogniti v hrbtu in nato vbočiti ter dobro raztegniti. Sledilo je še nekaj vaj zelo simpatičnih vaj.

Čeprav so bila dekleta so bila nad samo dejavnostjo različno »navdušena«, menim, da smo bile glede najljubšega prikaza enotna, to je sprostitev z gongi.

Urška Juhant, 3. Kb

A R N E

Arne Černe je dijak četrtega letnika na SŠFKZ, smer zobotehnik. Ko sem ga v prvem letniku spoznala, je bil na pogled plašen in zadržan, vendar prijazen. Med sošolci ni izstopal in se je raje držal v ozadju. Sedaj, ko se s sošolci med seboj že kar nekaj časa poznamo, pa je postal bolj odprta in živahnejša oseba. Je miren in se redkokdaj razjezi. Je prijatelj, na katerega se lahko zanesesh in se z njim pogovoriš. Do starejših ljudi je vljuden in jim rad pomaga. Navdušen je nad športom, predvsem ga veseli lokostrelstvo, saj se z njim ukvarja že kar nekaj časa. Zato sem se odločila, da mu zastavim nekaj vprašanj, da o njem izvemo še kaj več.

1. KDAJ SI SE ZAČEL UKVARJATI Z LOKOSTRELSTVOM?

Z lokostrelstvom sem se pričel ukvarjati pri 12 letih.

2. KDO TE JE SPODBUJAL K TEMU?

Z lokostrelstvom se je najprej pričela ukvarjati starejša sestra. Prav kmalu je navdušila tudi mene in očeta. Pridno sem vadil in uspehi niso izostali, s tem pa se je moje navdušenje za lok le še povečevalo.

3. IMAŠ VZORNIKA?

Življenjskega vzornika na splošno nimam. V lokostrelstvu, pa mi je vzornik vsak, ki je sposoben z mirno glavo in roko streljati v center ter zmagovati na svetovnih in evropskih prvenstvih.

4. KATERI JE TVOJ NAJVEČJI DOSEŽEK?

Moj največji dosežek je 4. mesto na evropskem prvenstvu, 2. mesto ekipno na članskem evropskem prvenstvu, 4. mesto med mladinci na fieldu, 3. mesto ekipno med kadeti na evropskem prvenstvu. Imam pa tudi svetovni rekord med mladinci in kadeti.

5. KAJ JE TVOJ ŽIVLJENJSKI CILJ?

Želim uspešno končati šolanje, se osamosvojiti, postati vrhunski lokostrelec in imeti uspešno službo.

6. KAKO POTEKA TVOJ OBICAJNI DAN?

Moj običajni dan med tednom se prične ob zvonjenju budilke pred šesto uro zjutraj z občutkom, da mi uničuje življenje. Po zajtrku se odpravim v šolo, ki deluje name podobno kot budilka, le da traja dosti dlje. Popoldne me poleg treningov čaka še učenje. Učenje zame ni največja sreča na svetu, a se prisilim, ker sicer ne bom mogel izpolniti svojega življenjskega cilja. Kadar mi čas dopušča, si rad ogledam dober film. Treniram in učim se tudi med vikendi. Številni so zasedeni tudi z enodnevnimi ali dvodnevnimi tekmami po Sloveniji, Italiji ali na Hrvaškem.

8. SI IMEL KDAJ V MISLIH ŠE KAKŠEN DRUG ŠPORT POLEG LOKOSTRELSTVA?

Pred lokostrelstvom sem najprej treniral judo in košarko. Judo sem imel sprva zelo rad, a sem se ga sčasoma naveličal. Postal je nekako monoton in nisem več želel boriti na tekmovanjih. Kmalu zatem, ko sem opustil judo, sem se navdušil nad košarko. Sprva sem v igri resnično užival. Vendar, ko sem spoznal, da je zelo težko postati res uspešen košarkar, me je veselje minilo. Takrat se je v mojem življenju pojavilo lokostrelstvo. Že v prvem letu sem postavil 11 državnih rekordov in osvojil veliko zlatih medalj na državnem nivoju. Vsaka zmaga je velika motivacija za naprej, zato je ta šport zame nekaj posebnega. Lokostrelstvo me sprošča in mi daje energijo.

Naj tako tudi ostane. Saj je šport pomembna gonilna sila v našem življenju. Srečno še naprej, Arne!

Patricija Trefalt, 4. Zb

ZAPRTI v UČILNICI

Četrtek, 24. 4. 2014, med glavnim odmorom v šoli. Zvonec je zazvonil za pouk. Vsi smo že bili v učilnici P4, razen profesorice. Čez pol minute pa je za nami prišla še ona in hotela odpreti vrata, vendar se je kljuka zataknila in smo ostali vsak na svoji strani vrat. Najprej je mislila, da nas je nekako zaklenila notri, zato je poskusila odkleniti. Tudi to ni pomagalo, bili smo zaprti v učilnici. Profesorica je odšla po hišnika, da bi nas rešil. Prinesel je veliko orodja in nas z zunanje strani poskusil odpreti, vendar neuspešno.

Nam je bilo to dogajanje zelo vznemirljivo, saj je veliko razbijal po vratih, vsi smo se smejali in kričali. V kljuki je bila luknja, pogledal skoznjo in videl našo profesorico, kako je zaskrbljena. Nam pa seveda ni bilo nič hudega.

Čez nekaj časa je nekaj potrkalo po oknu, bil je hišnik, ki je splezal po lestvi do našega okna, da bi nas odprl z druge strani. Prinesel je kotno brusilko (fleksarco) in poskusil prežagati kljuko. Ni mu uspelo, saj je imel premalo prostora. Velikokrat je še moral iti ven in noter ter z vsake strani poskušal odpreti. Vsakič smo ga sprejeli s kričanjem, drugače pa smo ostali na mestih, pisali naloge, se učili, a tudi smejali in zabavali. Nekateri so čuden dogodek tudi slikali.

Profesorica pa ni mogla počakati, da bi nas rešili, saj je morala spremljati dijake na razstavo

Časovni stroj na Ljubljanskem gradu. Ker je bila že pozna, se je morala gor peljati z avtom. Ko je bila ura 11.45, je hišniku končno uspelo odpreti vrata in lahko smo šli k naslednji uri, matematiki, katere nam je ostalo še 20 min. Ko smo stopili iz razreda, je cel hodnik smrdel po zažgani kovini.

Naslednjo uro slovenščine nam je profesorica povedala, kaj se je njej zgodilo, medtem ko smo bili mi zaprti v učilnici. Parkirnega mesta na Gradu ni takoj našla, dijaki so jo seveda nestrpno čakali, ogleda pa vseeno niso zamudili. Skupaj smo se nasmejali dogodivščini, ki je ne bomo pozabili.

Hišnik pa tudi ne, saj je moral istočasno pokazati akrobatsko in tehnično znanje.

Blaž Ožbolt, 2. L

RAZISKOVALNA NALOGA:

Ali naravne učinkovine res zavirajo razmnoževanje bakterij?

Z raziskovalno nalogo, v kateri sva se osredotočili predvsem na delovanje rastlin, sva poskusili raziskati ali domača zdravila res zavirajo rast bakterij in s tem pozdravijo bolezen.

Ker se šolava na različnih področjih, laboratorijske biomedicine in farmacije, nama je raznolikost znanja, ki ga imava, pri izdelavi raziskovalne naloge koristila, saj sva vanjo vključili tako mikrobiologijo kot tudi znanje o rastlinah in njihovem zdravilnem delovanju.

Raziskovalno delo temelji na teoretični podlagi, sledi ji opis in delovanje rastlin, vrste pripravkov ter njihova izdelava, opis bakterij, obsega pa tudi delček zgodovine zeliščarstva oziroma zdravljenja z zdravilnimi rastlinami.

Izvedli sva tudi eksperimentalni del, pri katerem sva izdelane pripravke iz rastlin nanesli na zasejana gojišča. Pri tem sva ugotovili, da nekatere rastline, predvsem glog, kopriva in kamilica zelo uspešno zavirajo rast bakterij.

Nekatere učinkovine, npr. sveži česen, niso delovale v skladu s pričakovanji. Pri tem moramo upoštevati, da se sevi in odpornost bakterij danes nekoliko razlikujejo od nekdanjih, ko je bila uporaba zeliščarstva bolj aktualna.

Delo sva zaključili z mislijo, da ima večina zdravilnih rastlin res blag inhibitoren učinek na rast bakterij.

Ugotovili sva, da je njihovo delovanje odvisno od časa nanosa in vrste bakterije na gojišču ter od količine in koncentracije nanesene količine, česar pa v raziskovalni nalogi nisva direktno preverjali.

Meniva, da je domača uporaba znanih zdravilnih rastlin zelo učinkovita pri zatiranju bakterij, ki povzročajo blage bolezni, vendar pa z uživanjem pripravkov nikakor ne smemo pretiravati ali se pri zdravljenju omejiti le na njihovo uporabo.

Avtorici: Neža Šabec, 4. L in Tina Jeretina, 3. Fc

Mentorica: Vesna Grgur, univ. dipl. biol. in prof. biol.

Dijakinji sta na 48. državnem srečanju mladih raziskovalcev Slovenije 2014 z nalogo s področja medicine dosegli bronasto priznanje.

SEJEM KOZMETIKE V MUNCHNU

V soboto, 25. 10. 2014, smo se ob 3.50 uri zjutraj zbrala dekleta kozmetičnega programa. Namestile smo se na avtobusu, ki nas je popeljal na sejem kozmetike v München. Vožnja je minila hitro, saj smo skoraj vso pot spale. Razživele smo se šele na cilju. Avtobus se je ustavil pred sejamskim preddverjem in bodoče mlade kozmetičarke smo se s kovčki odpravile v notranjost.

Sejem se je razprostiral v treh, med seboj povezanih dvoranih. V prvi je bilo na ogled in nakup vse v zvezi s spa-kozmetiko in velnesom, v drugi vse za nego obraza in pedikuro ter v zadnji vse za obdelavo nohtov. Po vrečkah sodeč smo dekleta največ nakupovala prav v zadnji dvorani, saj nam je očitno nega nohtov najljubša. Vendar pa to še ne pomeni, da ostalih razstavnih prostorov nismo pregledale. V eni izmed dvoran je ob našem obisku potekala tudi poslikava telesa. Slike na telesih deklet so bile neverjetne. Na sejmu so bile prisotne številne priznane kozmetične znamke, med njimi tudi dve slovenski, in sicer Afrodita in Gehwol, kjer so bili našega obiska zelo veseli. Prikazanega je bilo vsega preveč in z užitkom smo opazovale ter se seznanjale s širokimi možnostmi, ki jih nudi kozmetična industrija.

Ob enih smo se zbrale na dogovorjenem mestu, da bi se prepričale, da se katera ni izgubila in se nato vrnile na ogled sejma ter se posvetile nakupovanju. Že takrat so nas mučno bolele noge in ramena, zato so nekatera dekleta ostala kar na zbirnem mestu in si privoščile počitek vse do odhoda. Niti tiste, ki smo se vrnile v sejemske prostore, nismo imele dovolj kondicije, zato smo se že čez dobro uro vrnile na zbirno mesto in se pridružile čakajočim. Pred odhodom smo torej na profesorice čakale že skoraj vse.

Ob 15.15 smo se s polnimi kovčki vkrcale na avtobus in se odpeljale proti Sloveniji. Prvo uro oz. uro in pol je na avtobusu vladala tišina, ko pa smo se spočile, je postalo zares živahno.

Preživele smo res izjemen dan. Ogledale smo si vrsto novosti, ponudb, možnosti in idej, ki nam bodo morda nekoč prišle prav. Na izletu sem zelo uživala in prepričana sem, da se vse udeleženske strinjajo z menoj.

11

Urša Juhant, 3. Kb

HODIL PO ZEMLJI SEM NAŠI IN PIL NJE PRELESTI

Povsod je lepo, a doma je najlepše

Zemlja, naša domovina, mati naša in naših prednikov. Hodimo po njej in jo izrabljamo. Ali jo sploh dovolj močno cenimo?

Veliko potujem in vsak kraj me navda z neko posebno veličino, ki jo skriva v sebi. A nikakor ne bi mogel te zamenjati z domačo. Nekoč mogoče že, a sedaj še ne. Mladost, v katero me je pripeljala rodna zemlja, se še ni zaključila in rad bi jo izpopolnil ravno tu, doma. Očitno jo že dovolj cenim, da mi ne dopusti zlahka odtrgati se od sebe.

Povsod je lepo, a doma je najlepše. Na zemlji, na kateri smo se rodili, se po njej plazili in shodili. Sprašujem se, če bom sploh dovolj močan za tako velik korak, kot je dokončen odhod v svet, za vedno.

Gašper Ambrož, 4. Zb

OBISK NORVEŠKE

Obiski tujih dežel nam izrisujejo slikovito podobo življenja onkraj našega obzorja. Seznanijo nas z nekoliko drugačnim življenjem, ki ga še leta primerjamo s svojim.

Moje potovanje se je pričelo 2. 11. 2008 okoli šeste ure zjutraj. Z nekdanjima sošolkama Izo ter Barbaro smo se polne pričakovanj poslovile od staršev ter odšle novim dogodivščinam naproti. Z nami je odšla tudi profesorica Darja. Pot smo začele v Šentjurju in nato z avtomobilom do milanskega letališča potovale kar šest ur. Ko smo prispele na letališče, smo prijavile prtljago ter počakale na let za Oslo Torp. Čakanje nam je hitro minilo in že je prišel čas za vstop na letalo. Let je bil miren in je trajal dve uri in pol. Po pristanku smo kupile avtobusno karto do Uleffosa in se vozile še nadaljnjih trideset minut. Prispele smo do postaje, kjer so nas že pričakovale naše gostiteljice, Kristin, Ingrid ter Anne Marie.

Ob prihodu na njihov dom smo odložile prtljago in si ogledale hišo. Pripravile so nam topel sprejem ter nam postregle z dobro večerjo. Od dolge poti smo bile utrujene, a kljub temu besedam kar ni bilo konca. Polne prijetnih vtisov smo nato zaspale in se v mislih že veselile prihodnjega dne. V ponedeljek smo se zgodaj prebudile, pojedle zajtrk ter si pripravile malico. Z Ingrid smo se nato napotile v šolo, kjer smo preživele dober del dneva. Zanimivo je, da na Norveškem otroci ne dobijo malice v šoli, ampak jo morajo vsak dan prinesiti seboj.

V šoli so nas pozdravili z uvodno prireditvijo in nam predstavili vse države, ki sodelujemo v projektu Comenius. Kasneje smo odšle domov, pomalicale ter imele prosto popoldne. Ker so delavniki tam daljši, smo si same pripravile kosilo in odšle na popoldanske aktivnosti, ki jih je vodila Anne Marie v športnem centru v bližini doma.

Naslednji dan smo po zajtrku zopet obiskale njihovo šolo in v njihovi družbi preživele nekaj. Po pouku smo se zbrali pred šolo ter odšli na izlet po prelepem Ulefossu ter imeli piknik v naravi, kjer smo se še bolje spoznali s prijatelji iz tujih držav, ki so bili tudi vključeni v projekt.

Sreda je bila rezervirana za nakupovanje. Gospod Knut, oče prijatelja Oleta, nas je odpeljal v nakupovalni center, kjer smo si lahko privoščile malce zapravljanja. Seveda je bilo tam za naše denarnice vse zelo drago. Kupile smo nekaj tradicionalnih norveških dobrot, saj nam je postala njihova kuhinja zelo všeč. Naslednji dan smo imeli po pouku v načrtu večerno kopanje. Z družino smo odšle v plavalni center, kjer smo zelo uživale, saj so bili bazeni mnogo večji in bolje opremljeni kot pri nas.

Čas je kar prehitro minevali, saj je v petek napočil dan slovesa. Tako kot vsako jutro smo se odpravile v šolo. Tam so se od nas lepo poslovili ter nam izročili darila, ki nas bodo spominjala na skpno preživete trenutke.

Obisk Norveške mi bo ostal v nepozabnem spominu. Spoznala sem namreč, da je svet majhen, prijateljstvo pa veliko in brez meja. Polne prijetnih vtisov smo se tako v soboto popoldan vrnile domov.

Čeprav je od mojega potovanja minilo že več kot pet let, sem s prijatelji, ki sem jih tam spoznala, še vedno v stiku in jih tako ohranjam v lepem spominu.

Ana Anderluh, 4. Zb

MOJI »ODKLOPI«

Tako kot vsako leto smo se z družino tudi tokrat odpravili na potovanje. Izbrali smo Belgijo, Nizozemsko in Luksemburg. Tega potovanja resnično ne bom pozabil, saj je svet tam gori zame popolnoma drugačen od tega, kjer živim. Prevzela me je predvsem vas z imenom Edam, in če preberete sledeče besedilo, boste izvedeli zakaj.

Pot nas je sprva vodila preko Avstrije in Nemčije, ki si ju nismo podrobneje ogledali. Naš cilj je bil Amsterdam in ob prestopu meje med Nizozemsko in Nemčijo smo začutili duh te prelepe dežele. Na obeh straneh ceste so se razprostirali travniki, na katerih so stale mogočne vetrne elektrarne, ki so se vile v neskončnost. Prizor nas je presunil predvsem zaradi tega, ker imamo v Sloveniji le eno tako vetrnico, ki pa je manjša od tamkajšnjih. Po dolgi vožnji smo le prispeli do kampa na obrobju Amsterdama, postavili šotor in se z zanimanjem podali v mestno jedro. Ob vstopu v mesto sem takoj zaznal nenavadne zidove hiš, ki sem jih prej videl le na razglednicah. Hiše so bile iz temnorjavih opek in so se dobesedno stiskale druga poleg druge, v višave pa so gledale z ostrimi strehami. Naša prvi turistični ogled je bila hiša Ane Frank, ki jo vsi dobro poznamo po njenem presunljivem dnevniku, ki ga je pisala med grozotami druge svetovne vojne. Za hišo se je vila dolga vrsta turistov, ki ji ni bilo videti konca; očitno se je ravno ta dan zdel vsem najprimernejši za obisk. Ob vstopu v hišo sem podoživel prebrano in si poskušal predstavljati, kako se je takrat počutila Anina družina, vendar mi ni uspelo, saj si nekdo, ki tega ni doživel, res ne zna narisati pred očmi (pa čeprav z ogljem). Izvedeli smo marsikaj novega, med drugimi tudi, da je bila Anina sestra domnevno bistrejša od nje in da naj bi tudi ona pisala svoj dnevnik, ki pa ga zaradi njene pretkanosti niso našli. Zgodba je razburljiva in prav zaradi tega ji verjamem, čeprav je verodostojnost vprašljiva.

Po ogledu hiše smo se po ozkih uličicah in preko majhnih mostov podali naprej. Ogledali smo si tudi nekaj cerkva in po moji oceni prehodili polovico mesta; kar seveda ne drži, le meni se je zdelo tako dolgo. Omeniti moram tudi neskončno številno koles, priklenjenih na vsak kotiček ograje, ki je bila bodisi na mostu ali ob reki - koles je tam res OGROMNO. Mesto je delovalo dokaj prazno, le okoli Anine hiše in v strogem centru mesta se je trlo turistov.

Nato smo se s tramvajem vrnili na obrobje mesta in do šotora kratek del poti prepešačili. Noč ni minila mirno, saj je bilo v kampu ogromno tujcev. Vedno se najde kakšen posebnost, ki ne zmore upoštevati pravil in mora odstopati od ostalih s tem, da razgraja. Vendar nismo dopustili, da bi nam nemirna noč pokvarila prihajajoči dan, poln novih dogodivščin.

Takoj naslednjega dne smo spakirali kovčke in z avtom krenili naprej v neznano. Vozili smo se po lokalnih cestah, saj le na tak način turist spozna način bivanja tujega naroda. Ob prihodu v Edam smo bili vzhičeni zaradi pravljичnosti tega po siru znanega mesteca. Sprehajali smo se po prelepih uličicah in sedli ob potok, ki teče skozi mesto. Čisto drug svet me je popeljal v pravljico s čarobnim priokusom. Ne predstavljam si natanko, kako je živeti v takem okolju, vendar bi tako priložnost takoj sprejel - odločil sem se, da je to zame najlepše mesto na svetu (kar sem jih do sedaj uspel obiskati).

Gašper Ambrož, 4. Zb

ZA HLAPECE ROJENI ZA HLAPECE VZGOJENI!

Slovenija je idealna država z vidika turistov. Lepa pokrajina, prijazni ljudje, čudovita mala država, ki se jo da prepotovati v nekaj urah. Vendar pa slovenski narod nima tako rožnatega pogleda nanjo. Slovenijo je že Cankar pred 100 leti obsodil na propad. V svojem delu je Slovence zaznamoval z besedo hlapci. Še po 100 letih njegove besede držijo. V tej državi, za katero smo se precej borili, da se je ohranila, prevladuje zavist, stalno podrejanje drugim. In, čeprav smo v 21. stoletju, zatiramo svobodne, napredne ideje. Čedalje več mladih si zastavi cilj, da bo po pridobljenem poklicu odšlo v tujino. Kljub temu, da je znanje pridobljeno doma, ga koristijo v tujini. S svoje perspektive mladi ne vidijo, da bi jim uspelo v rodnem kraju. Čeprav naj bi bila domovina tista, ki naj bi dajala zavetje, podporo in ljubezen svojemu narodu. Vračamo se v čas kapitalistov. Slovenija tone. Vsak starš gara po cele dneve, da preživi družino. Zato so otroci prepuščeni sami sebi. Nastradajo, ker so bili prisiljeni prehitro odrasti. Čeprav naj bi bila Slovenija demokratična dežela to ni, ker v pomembnih odločitvah tajkuni rečejo zadnjo besedo. Čeprav slovenski narod ni enoten, žal, je Slovenija kljub temu lepa dežela, a kruta do svojega ljudstva. In kot je dejal Cankar: »Hlapci! Za hlapce rojeni, za hlapce vzgojeni, ustvarjeni za hlapčevanje! Gospodar se menja, bič pa ostane in ostal bo vekomaj, zato ker je hrbet skrivljen, biča vaje in željan!«

Valerija Levstek, 4. Zb

IVAN MINATTI – ČISTOST NARAVE

Ivan Minatti je bil rojen 22. 3. 1943. Bil je slovenski poet, prevajalec in urednik. Zanimivo je, da je sprva študiral medicino, a je študij prekinil z odhodom v partizane. Po vojni je sprva želel nadaljevati študij, a ga je bolj zanimala poezija. Postal je urednik v založbi Mladinska knjiga. Umrli je 9. 6. 2012.

V pesmi »Ko bom tih in dober« pesnik govori o ljubezni do narave. Obožuje vse, kar je povezano z naravo in tišino. Ne opisuje le narave, ampak tudi okna, steze in ceste. Pri Minattiju sem opazila, da si izbere trenutek in ga naredi brezčasnega. Opisuje ga, kot bi se ustavil čas, on pa ima ves čas sveta ter mirno opisuje okolico. Pesnik pripoveduje o svojih radostih. Rad ima vse, kar ga obdaja. Iz Minattijevih pesmi izluščimo, da ima narava svoje življenje (vsaki travi, drevesu ali kamnu Minatti podari življenje). Četudi pesniku vzamejo vse, mu nihče ne more vzeti pogleda na prečudovito naravo. Na koncu pesmi začutimo, da pesnik govori o svojem posmrtnem življenju. Meni, da bo postal brezčasen kot narava in da bo postal del nje, po smrti bo pa tudi sam tih in dober.

V Minattijevi zbirki pesmi je narava kar pogosto omenjena. Meni osebno je bila najbolj všeč pesem »Kam«. Ta pesem pripoveduje o človeški pokvarjenosti. Ljudje mislimo le nase in kako bomo čim lepše živeli, imeli čim več prostora in bogastva, pri tem pa se ne oziramo na tiste majhne, drobne stvari, ki se ne morejo braniti. Uničujemo okolico, da bi pridobili čim več prostora zase, pri tem pa »povozimo« vse, kar se nam postavi po robu. V tej pesmi tudi vidimo, da smo ljudje pozabili na enostavne, človeške občutke. Vse smo »predelali« v strokovna poročila, kot je zapisano v pesmi. Tako smo obsedeni z bogastvom, da smo pozabili, kako smo nekdaj živeli preprosto, zdaj pa smo vse zapletli. V tej pesmi se narava ne more privaditi na novo življenje in zato umira. Pesnik želi naravo rešiti (vzeti vse dobre stvari pod roko ter jih odpeljati), ampak nima kam, ker smo pokvarjeni ljudje zavzeli celotno Zemljo.

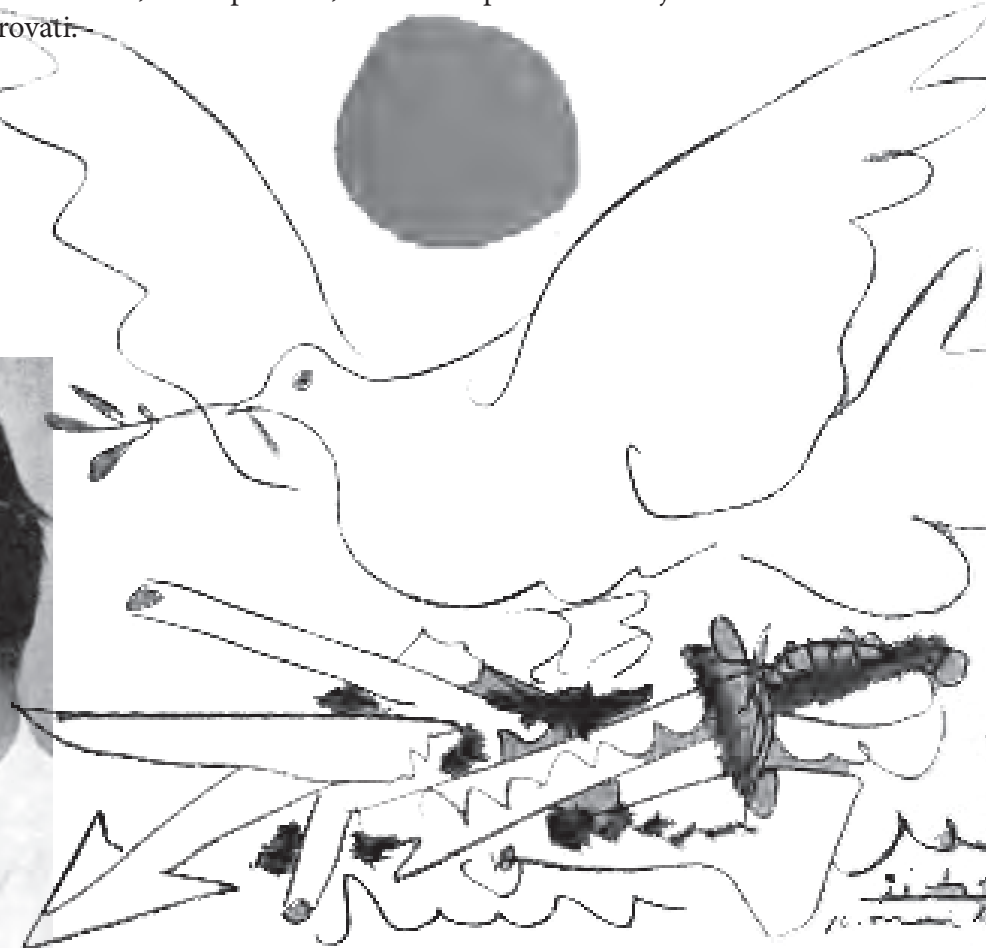
V pesmi »Nekoga moraš imeti rad« zagotavlja, da vsak človek potrebuje ljubljeno osebo, če pa

nima nikogar, se lahko zaupa naravi. Del bremena mora preložiti bližnjega, v nasprotnem primeru, bi ga tako težko breme pokopalo. Narava je v tem primeru rešiteljica osamljenega človeka. Naravi se lahko vsakdo izpove, najde v njej kotiček, v katerem se počuti lagodno ter se »odveže« vsakodnevnih tegob.

Tretja pesem, ki opisuje naravo, pa je »Sama sva jaged«. Sprva sem imela s to pesmijo kar nekaj težav, saj sem mislila, da je jaged ovca in ne drevo, zato je bila pesem zelo nerazumljiva. Po premisleku in »surfanju« po internetu sem ugotovila, da je to drevo. Minatti se »pogovarja« (v resnici ima enogovor) z drevesom. Govori, da sta oba osamljena. V pesmi pa tudi zapiše, da je sam »umazan« od vsakodnevnega življenja. Ne upa prijeti niti otroka, ker se boji, da ga bo umazal. S tem seveda ne misli, da se ni že kar precej časa umil, ampak da je njegova duša umazana. Za razliko od njega, pa je jaged čist, saj strmi proti nebu in je del narave, zato ne more biti umazan. Ob branju Minattijeve zbirke »Nekoga moraš imeti rad« sem si mislila, da je razdeljena v tri dele: Deška razuzdanost (v prvem delu zbirke ima vedno neko dekle, za katero »meče« poglede in za katero mu hrepeni srce, zato sem dobila občutek, da je bil v mladosti pravi lomilec src). Srednji del sem poimenovala Umirjenost - nazaj k naravi. (Nekatere pesmi so bile brez pomena, na primer Golob. V tej pesmi nisem našla sporočila. Minatti je opisoval le, kako golob leti in se mu očesi svetita). V ta del sodijo tudi nekatere pesmi, ki imajo velik pomen in ti dajo misliti (»Kam« in »Nekoga moraš imeti rad«). V tretji in zadnji del pa sem uvrstila vse končne pesmi, ki so se mi zdele izjemno depresivne (vedno so govorile o smrti). Vse pesmi, ki sem jih opisovala, sodijo v srednjo kategorijo. Njihov motiv je narava, čistost narave, človeška »umazanost« (v pesmi »Kam«) in dobrota narave, katere ne cenimo (»Kam« in »Nekoga moraš imeti rad«).

Čeprav nisem ljubiteljica poezije (saj imam toliko globine kot ponev za palačinke), mi je bila Minattijeva zbirka »Nekoga moraš imeti rad« zelo všeč. Zbirka mi je odprla nov pogled na poezijo. Glede na to, kako je Minatti čutil naravo, sem spoznala, koliko mu pomeni in da jo moramo tudi vsi ostali bolj spoštovati in varovati.

Urša Močnik, 3. Zb

Picasso; Sonce in golob nad razvalinami

DRUŽBENI UBIJALEC

Joj, spet me vse mrazi, vse me draži, vse me živcira. Res ne zmorem še enega takšnega tedna. To me ubija, res me ubija. Ne, ne da me samo ubija, muči me in reže. Sploh ne vem, kako možgani vse pretrpijo. Kako sploh moje telo to zdrži.

Vsak ponedeljek me že ob pol petih zjutraj tisti nadležni zvok preseka. Nočem, ampak moram. Dobro, saj grem, ampak potem se začne. Eden, pa drugi, pa še tretji, da četrtega in petega ne omenjam. Vsak dan je bolj mukotrpen. Včasih nimam več moči, ampak zdržim, moram. Toliko stresa se prelije skozi mene vsak teden. Ne vem, ampak včasih me tako zelo spravi na rob, da je še vikend čisto nekoristen. Včasih se že malo poberem, ampak me kmalu kaj ustavi.

To je preveč za nas, za našo družbo, za našo mladino. Verjetno kdo že uživa brezkrbno mladostništvo, ampak to je težko uskladiti z uspehom. Izbereš eno ali drugo pot. Predaš se šoli, obveznostim, ciljem ali pa sreči, užitkom in mladostništvu. Saj ne veš, kaj je bolje. Težko se je odločiti za novo pot. Mladina sploh ne ve, kako bi se odločila. Če se odloči za lažjo, ji je kasneje težje, če se odloči za težjo, ji je le to bolj stresno. Ali ni smisel življenja tista beseda, ki pravi Carpe diem (uživaj življenje). Pa saj ne vem, kako točno naj ga, če pa mi ostane ena ura na dan za užitek. Vse to vezje, električni kabli, te elektronske naprave mi dodatno vzamejo prosto uro, v kateri naj bi užival. Pa saj se temu danes tako rekoč reče zabava. Ampak vsakič se vprašam, kaj je tu zabavnega. Še bolj mi obremenijo možgane, še bolj me zasuje z res nepomembnimi informacijami, še bolj me spravi pod stres.

To je treba ustaviti. Mladi sploh ne vedo, kaj bi sami s seboj, če nimajo tistih žic v ušesih, če nimajo tiste plošče na dotik v rokah. Še bolj so pod stresom, če vsega nimajo. Kam bomo prišli. Ostane le delček ljudi, ki niso odvisni od tega, ampak te potem nekaj drugega spravi pod stres. Že ko stojiš na avtobusu in vidiš, da se je komu težko umakniti, da mu je težko pomagati, da postane nemiren, ko se ga kdo dotakne. To je res postala najbolj razširjena bolezen na svetu.

Ljudje se sploh ne znajo več družiti. Joj, kaj to sploh govorim, pa saj danes vsi to ponavljajo. Ja seveda ponavljajo, ker nekateri to opazijo. Težko se bo poročiti s temi električnimi kabli, z vso to »mašinerijo«. Kljub vsemu to še vedno nima duše, nima srca, nima čutil. Še vedno potrebuješ nekoga, da te pomiri, ko vidi ta tvoj stres, ko vidi to tvojo napetost. V dvoje je vedno lažje. Če si najdeš tisto drugo srce, je res lažje. Dopolnjuje te. Ko tebi ne gre, njemu gre. Ko njemu ne gre, tebi gre. Vedno je tako.

Moramo začeti pri mladih. Na njih se svet gradi. Preveč so pod stresom, preveč jih obremenjuje. Oni imajo toliko drugih skrbi. Samo usmeriti jih je treba. Ampak težko jim bo pomagati pri tej globalni bolezni. Usmerite jih, da si pomagajo sami. Najdejo naj si tisto drugo srce, za mir, za svojo dušo. Odstranite jim ta umetna srca, z žicami, dajte jim njihova prava. Rabijo ta čut, ta dotik, to ljubezen. Edino, česar vsi skupaj ne potrebujemo, je STRES. Borimo se proti njemu. Če se ne bomo, nas bo ta bolezen pokopala. Pomagajmo si.

Luka Preradovič, 4. Zb

V NAROČJU BESED

(ob pesniški zbirki Marka Kravosa V kamen v vodo)

Zbirka zamejskega Slovenca Marka Kravosa je izbor njegovih najboljših pesmi. Zbirka je izšla letos in je razdeljena na več poglavij, saj jih je tako avtor ločil po tematiki. Naslov V kamen, v vodo ima za avtorja velik pomen, saj je s tem želel poudariti da bi si ljudje zapomnili njegove pesmi in bi v njih našli bistvo, ki pa je tudi ena izmed težjih tem v današnjem času, to je zamejstvo, njihova pripadnost k matični domovini in predvsem njihove pravice. Med drugim pa bi se morale pesmi “sprehajati» od človeka do človeka. V tem bi se lahko strinjala z avtorjem, saj so nekatere pesmi lepe in imajo koristno sporočilo za današnjo družbo in bi avtor z njimi tudi lahko dosegel to, da bi se nekdo resno začel zanimati za naše zamejce, saj so tudi oni del države Slovenije ne glede na to, ali so na Hrvaškem, v Avstriji, Italiji ali pa na madžarskem.

Na naslovnici zbirke je risba, ki se navezuje prav na to pesem z naslovom Dionizova, to pa je sicer tudi prva pesem v zbirki in jo je avtor uvrstil v »poglavje« Javne pesmi, ki so namenjene javnosti, lahko pa bi rekla, da je Kravos z njimi želel nagovoriti zamejce, da bi tudi oni morali storiti nekaj

za svojo veljavo in ugled tudi čez meje Slovenije. **Dvojno** pesniško poslanstvo se pri Kravosu kaže predvsem v tem, da na eni strani opisuje žalostne zamejce, na drugi strani pa jih kritizira, da bi tudi sami lahko vseeno pripomogli kaj več k temu. Torej tudi za pesem Dionizova velja dvojno pesniško poslanstvo. V prve delu se zdi, kot da je neučakan in naveličan, saj je položaj zamejcev enak, kot je bil pred leti. V drugem delu pa je vesel, da je lahko sploh zamejski Slovenec in da je lahko zadovoljen tudi z malim, pa čeprav več lahko dobi v hipu. Pesem ima sicer štiri različno dolge kitice. V pesmi je opažena tudi ironičnost, kar pa je značilno predvsem za njegove druge pesmi. Ironično – humorno razlaganje in opisovanje Kravosovega zamejstva morda bralcu razkrije pravi pomen njegovih pesmi, saj bralca hitro privede na misel, da so pesmi napisane le za šalo. Kot sem že prej omenila, je Kravos osredotočen na žalost in življenje zamejcev, saj je tudi sam tržaški zamejec. Sicer Kravos zamejce predstavlja kot uboge ljudi, po drugi strani pa se iz njih tudi norčuje, kar pa v pesmih predstavi s posmehom, na ironičen način. Najbolj čudno oziroma smešno se mu zdi, da se zamejci smilijo sami sebi, saj se morajo boriti za svoj materni jezik, zato pa sami ne naredijo nič, se ustrašijo in tako zatrejo slovenščino. To je Kravos zelo dobro opisal tudi v pesmi Zamejska žalostna. V pesmi Krompir na srcu je opisal, da so se ljudje tudi nekoč zavzemali za svojo prvotno domovino, tako kot se je on.

Zdi pa se mi, da je želel tudi povedati to, da so nato svojo željo po prosto govoreči slovenščini in še marsikaj drugega zadrževali bolj zase in niso upali stopiti skupaj, da bi ukrenili kaj bolj konkretnega. V tej pesmi je to spet primerjal s krompirjem, kar pa je pesem naredilo samo še bolj ironično in satirično. Ko pa sem to pesem prebrala prvič, se mi je poleg velike mere satiričnosti zazdelo, da ko omenja krompir, misli na življenje zamejcev, da je ta njihov slog vsakdanjega bivanja upodobljen v krompirju. Torej bi bilo potem življenje skrito in šele, ko bi začeli govoriti in razpravljati o zamejskem življenju, bi prišlo do izraza. Po drugi strani pa bi krompir lahko pomenil domovino, kot je napisal v zadnjem verzu, saj opisuje, kot da je osnova vsega. Menim, da se avtor zelo zavzema za ta problem in ga želi tudi predstaviti čim več ljudem preko svojih pesmi. Ker sem velikokrat omenila samega avtorja, se mi zdi prav, da napišem tudi kaj o njem. Torej Marko Kravos se je rodil 16. maja 1943 v Italiji, starša pa sta Slovenca. Študiral je slavistiko v Ljubljani, živel pa predvsem v Italiji. Za slovenski jezik je naredil zelo veliko, med drugim je bil tudi član raznih društev, napisal pa je ogromno zbirke, pesmi, tudi radijske igre. Njegove pesmi pa so prevedene v kar 19 jezikov, sam pa prevaja iz hrvaščine, italijanščine in španščine. Za svoja dela je bil velikokrat nagrajen in nominiran. Prejel je nagrado Prešernovega sklada za pesniško zbirko Tretje oko.

Mislim, da bi bila lahko njegova pesniška zbirka V kamen, v vodo bolj aktualna v preteklosti (včeraj), saj menim, da je bilo število zamejcev večje in je bil ta problem še bolj pereč kot je danes. Na podlagi tega pa lahko rečem, da bo zbirka v prihodnosti (jutri) manj aktualna, saj se mi zdi, da bo zamejcev čedalje manj, starejši umirajo, mlajši pa gredo po svetu. Zato mislim, da je prav, da so zbirke, kot je ta, namenjene tudi prebiranju na tekmovanjih, saj se tako razširi krog bralcev in morda ima kdo idejo ali pa vsaj tolažilno misel za zamejce. Vendar pa to napisano ne velja le za njegovo zbirko, ampak za njegovo poezijo na splošno. Torej danes verjetno njegova dela in problemi o zamejstvu ne pridejo do izraza, saj so vsi politiki, umetniki, uslužbenci, šolarji in drugi državljani usmerjeni v en sam problem – v gospodarsko krizo.

Moje zadnje mnenje pa je, da se zamejski Slovenci najbolj zavedajo svoje pripadnosti Sloveniji in to bi morali ceniti, saj se morajo boriti za to, da imajo sploh dvojezično šolo, napise in da se doma lahko sporazumevajo v slovenščini.

Neža Šabec, 4. L

Tantadrujeva pesmica

„Na-a nebu je-e sonce,
na zemljici mraz.
Na-a-biram ja-az zvonce
in vsi so za vas.
Ta-a-ta-an, ta-a-ta-an
ta-a-an-ta-druj.
Ju-u-hu-u, ju-u-hu-u
ju-hu-hu-hu-huj...”

Tantadruj je hodil po svetu z zvonci zavezanimi na jermenčku. Hotel jih je zbrati štirideset za mučenike. (10. marca se Rimokatoliška cerkev spominja 40 rimskih vojakov, ki se niso hoteli odreči krščanski veri in so umrli mučeniške smrti.)

Pesem ima v noveli pomembno vlogo. Je simbol, ki ponazarja Tantadruja, njegovo življenje in najbolj njegovo veliko željo po smrti. Tako lažje razumemo, da je njegova želja umreti, v bistvu nekaj pozitivnega.

Tantadrujeva pesem govori o mrzli zemlji in toplem nebu. Mrzla zemlja predstavlja svet, v katerem živi Tantadruj. V tem “mrzlem” svetu ne najde sreče in zadovoljstva, ki si ju tako zelo želi. Začetek svoje sreče pa vidi v svoji smrti, saj bo takrat odšel nekam drugam, na nek drug svet, kjer bo našel srečo in zadovoljstvo. Ta svet je v pesmi prikazan kot nebo, na katerem je sonce, sonce pa predstavlja toploto. Torej bo ta svet topel, topel pa zato, ker bo Tantadruj tam postal srečen in zadovoljen. Iz tega je razvidno, da je toplo in mrzlo simbol za srečo in nesrečo. V pesmi pa se pojavlja še simbol zvonca. Zvonci naznanjanje spremembe in prestop v boljše in srečnejše življenje, za Tantadruja je to smrt.

Pomembna vloga pesmi v noveli je poudarjena z njenim ponavljanjem. Ponovi se sedemkrat. S tem je pisatelj dosegel, da se ne izgubi med vrsticami.

Pisatelj s to pesmijo na humoren način rešuje tragičnost glavnega junaka. Pri Tantadruju se kaže tragičnost v njegovi veliki želji po smrti, ki si jo tako zelo želi, ker ve, da bo šele po smrti živel srečno.

Tantadrujeva pesem pa poje tudi o tem, da Tantadruj nabira zvonce za druge, ne le zase. Njegovo pesem prepeva tudi pisatelj in s tem izraža željo po človeški toplini. Pisateljevi “zvonci” so njegova umetniška dela, njegovo ustvarjanje je pot do ljudi.

Pesmica je preprosta, a čustvena. Vse je povedano v treh kratkih stavkih. Kljub navidezni brezizhodnosti hrepenimo po višjih ciljih, ki bi jih rad tudi sam dosegel.

Jan Rot, 4. Ka

ODHOD

V življenju se srečujemo z veliko odhodi. Nekateri so dobri, nekateri ne. Nekateri nam celo lahko za vedno spremenijo življenje.

Poznamo veliko različnih odhodov, a nekateri nam ne spremenijo življenja, ampak so bolj rutina, na primer odhod v šolo. Nekateri so odhodi celo za dalj časa, ampak najvplivnejši so odhodi za vedno. Ti odhodi ti lahko za zmeraj spremenijo življenje, če s človekom nimaš, ne moreš, ali pa če nikoli več ne boš imel stikov. Skratka, meni je najhujši odhod smrt.

Zdaj mi je najbližje smrt mojega dedka. Saj je bila pričakovana, ker je bil že dalj časa v bolnici, a se me je v vsakem primeru dotaknila. Zgodila pa se je najmanj pričakovano, kar sredi dneva. Nekega dne pridem domov in najdem mami objokano, nato pa mi je razložila, kako in kaj. Cel dan sem bila v šoku. Nisem mogla jesti ne piti. Ne vem, kaj sem čutila. Vem pa, da nisem mogla spati. Tako zvečer so na dan prišla vsa čustva in solze. Mami je vedela, da z bratom ne bova mogla spati, zato naju je potolažila tako, da nama je govorila, kaj sta z dedkom počela. Sprva sva se le kislo nasmihala, nato pa sva se ji tudi smejala. Povedala nama je veliko zgodbic, ki jih prej nisva poznala. Nekaj smešnih, nekaj pa za naju zelo, za njo pa malo manj smešnih. Tako pa je življenje in odhode moraš sprejeti, če so težki, ali pa sploh ne.

Odhod prikazuje tudi pesem 'Moj spominik' Valentina Vodnika, ker govori o tem, kako bo enkrat umrl in da ne bo imel potomcev.

Ljudje se zelo bojimo odhodov. Ne vem zakaj, ampak po mojem zaradi tega, ker z določeno osebo ne boš imel več stikov ali pa zaradi tega, ker še nisi povedal, naredil, kar bi lahko ali pa moral. Odhodi so navadno boleči, ker se moraš ločiti od osebe. Če pa ti je določena oseba v nadlego, se lahko počutiš celo olajšanega. V vsakem primeru pa ti odhod spremeni življenje in je za nekaj dober in za nekaj slab.

Z vsakim odhodom pa se moraš sprijazniti, če ti je všeč ali ne.

Maša Pečar, 2. L

14

RAZISKOVALNI TABOR NA GORIČKEM

Od 17. do 19. septembra 2014 je potekal drugi raziskovalni tabor za nadarjene dijake, ki smo ga letos preživeli na Goričkem, v skrajnem severovzhodnem delu Slovenije. Bivali smo na turistični kmetiji družine Ferenc v kraju Krašči.

Prvi dan smo se na poti do Prekmurja ustavili v Vitanju, kjer stoji KSEVT (Kulturno središče evropskih vesoljskih tehnologij) in si ogledali razstavo o Hermanu Potočniku Noordungu ter zzvedeli marsikaj novega o vesolju in njegovem raziskovanju. Vodičke so nam pripravile tudi zanimivo predstavitev sporočila Nezemljanom, ki ga je NASA poslala v vesolje skupaj z vesoljsko sondo voyager. Po ogledu razstave smo se z avtobusom odpeljali naprej proti Goričkemu in se še pred nastanitvijo na turistični kmetiji povzpeli na tromejo med Slovenijo, Avstrijo in Madžarsko, kjer smo nabrali tudi nekaj gob. Z veseljem smo jih pojedli za večerjo.

15

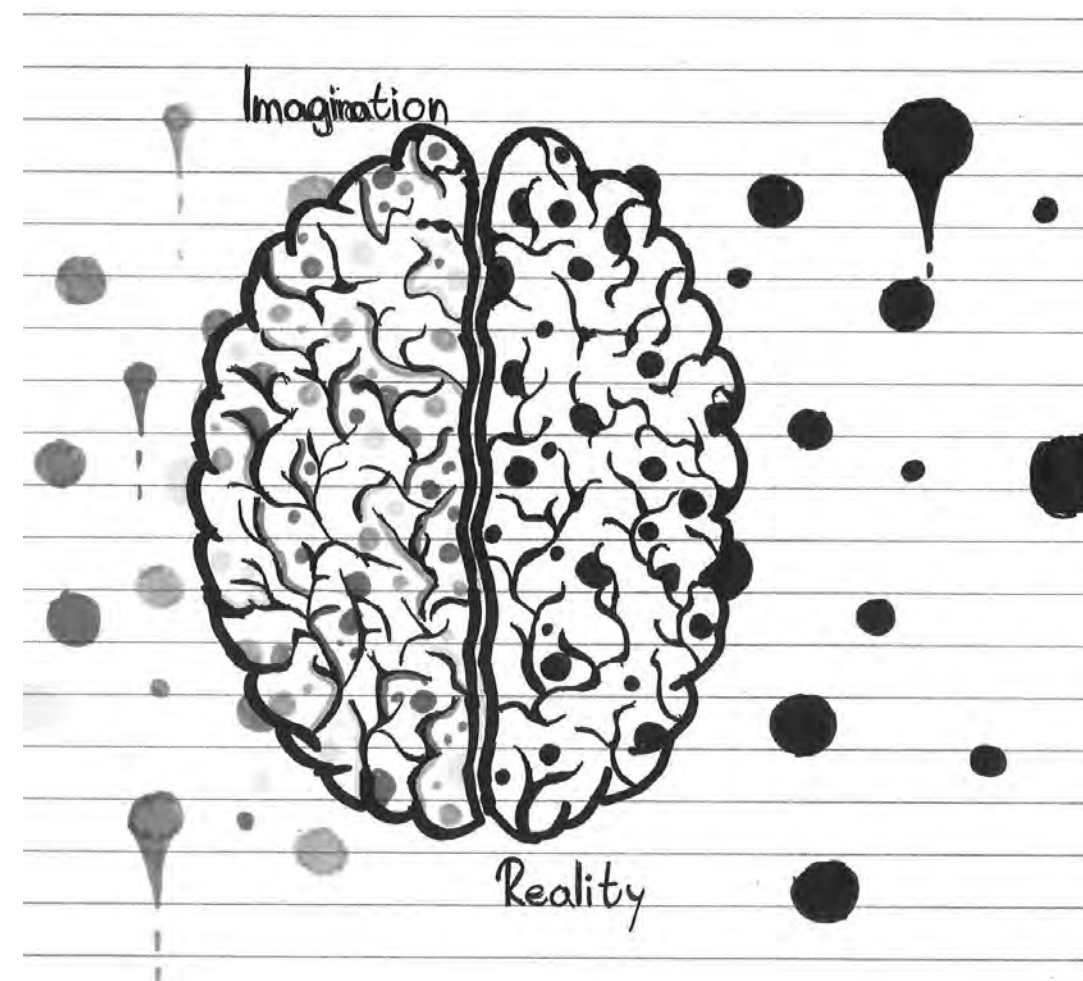
Drugi dan nas je čakal izlet z vlakcem in ogled doživljajskega parka Vulkanije, kjer smo izvedeli, da je na Goričkem nekoč bruhal pravi vulkan; ogledali pa smo si tudi tridimenzionalno predstavitev nastanka planeta Zemlje in začetka življenja na njej. Ustavili smo se pri manjšem kamnolomu. Tam smo iskali mineral olivin in ga nekaj tudi našli. Obiskali smo tudi grad Grad, ki je s svojimi 365 sobami največji grad v Sloveniji.

Zadnji dan pa smo odšli do Ledavskega jezera in ob obali nabrali rastlinje za razstavo v avli šole. Ustavili smo se tudi pri družinski sušilnici sadja, kjer so nam predstavili postopek sušenja. Prišel pa je čas za odhod ter polni novih doživetij in prijateljskih vezi smo se le stežka poslovili od družine Ferenc.

Med prostim časom smo uporabili svojo ustvarjalnost in pripravljali izdelke za razstavo, ki smo ob povratku postavili v šolski avli. Izdelali smo pomanjšano obliko vulkana, maketo gradu Grad in ognjičevo milo.

Tabor nas je vzradostil in povezal med seboj. Zahvaljujemo se profesorici Zdenki Dimnik, Viljemki Kopčavar in Sabini Povhe Lenart, ki so nas spremljale in nas spodbujale k ustvarjalnosti, ter vodstvu šole, ki je tabor omogočilo. Upamo, da bo tabor organiziran tudi prihodnje šolsko leto, saj je bilo doživetje tudi letos nepozabno.

Gašper Ambrož, 4. Zb

Madrid, 30.4.2014

Hola!

Dijakinje SŠFKZ in profesorica vam pošiljamo lepe pozdrave iz štiri milijonskega mesta, v katerem življenje nikoli ne miruje.

Jo prijetni dobrodošlici sončnega in toplega madridskega vremena smo se podale na pot. Pri dan smo si ogledale center te južnoevropske prestolnice Palaca Puerta del Sol s sedežem regionalne vlade ter kipom medvedke in jagodičevjem - simbol prestolnice, spomenik njihovemu največjemu pisatelju Miguelu de Cervantesu in na konec dneva obiskale še enega največjih muzejev sveta, imeniteni Prado. U ponedeljek smo se odpeljale v mesto treh kultur Toledo, kjer so skupaj živele židovska, krščanska in muslimanska skupnost. U tem srednjeveškem mestu smo spoznale življenje slikarja El Greca. Četrty dan smo si ogledale El Escorial, ki vključuje palačo, šolo, muzej in samostan in mavzolejem španskih kraljev. Tiki pred slovesom smo na piko ma i obiskale stadion Bernabew. Ister program ogledov smo dopolnile s pokušino paelle, churrosor in ostalih španskih dobrot, ter s pohajkovanjem po meskončno dolgih nakupovalnih ulicah.

Adios

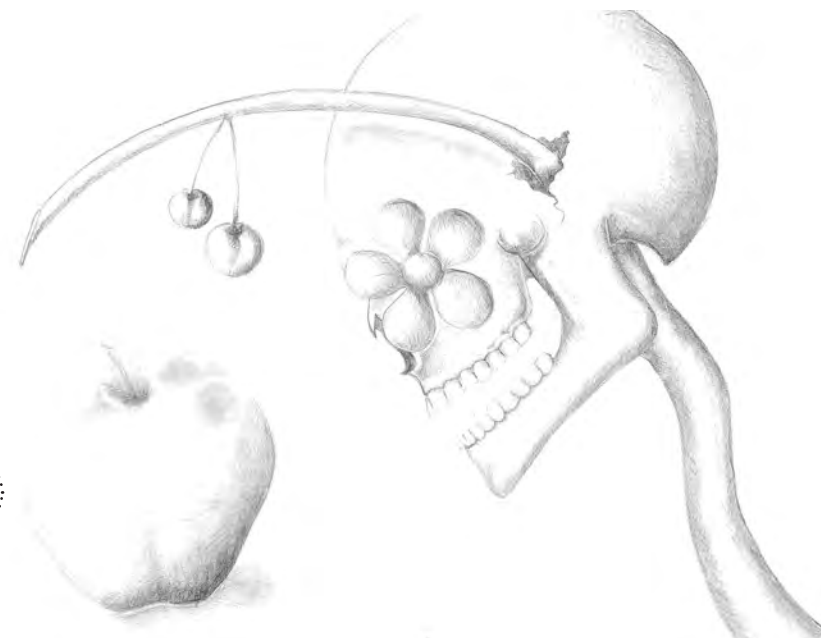
Vesna

KRALJ NA BETAJNOVI

Za drugi kulturni dan v šolskem letu 2014/2015 smo šli dijaki tretjih in četrtyh letnikov v Slovensko narodno gledališče Drama gledat in poslušat Kralja na Betajnovi. Predstava je trajala 100 minut, brez odmora. Igrali so: Jernej Šugman (Jožef Kantor), Zvezdana Mlakar (Hana), Nina Ivanišin (Francka), Tina Vrbnjak (Nina), Marko Okorn (Krnc), Vladimir Vlaškalič /Marko Mandić (Maks), Aleš Valič (Župnik) in še drugi, vsi pa odlično.

17

Drama prikazuje novopečenega bogataša Jožefa Kantorja, ki je do bogastva prišel z umorom bratranca in s prevzemom njegovega premoženja ter z izkoriščanjem malih kmetov. Kantorjevi zločini so dejstva, vendar lahko dogajanje pogledamo tudi skozi njegove oči. Bratranec Martin je bil bolan, trmast, razsipnik, pijanec, obenem pa tudi lastnik pivovarne in opekarne, ki bi zagotovo propadli, če bi ostali v njegovih rokah, umora pa nobena njegova slabost

ne opravičuje. -- Po prevzemu bratrančevega podjetja si je Kantor ustvaril ogromno bogastvo, Kantorjevo premoženje postane sredstvo, s katerim lahko posega v različne dele Betajnove in v usode posameznikov. On je tisti, ki v Betajnovi poganja razvoj, je iznajdljivi kapitalist.

Pozitivni lik v drami je Maks, propadli študent; ima več možnosti za maščevanje, vendar Kantorja raje provocira, kot da bi ga hotel izzvati, naj ga pokonča. V pogovoru s Francko iz svoje ujetosti v brezperspektivnost življenja pove, da je šele sedaj, ko je čisto brez vsega, svoboden. To je tudi eno glavnih gesel drame. Maksov konec si lahko pojasnujemo kot samomor oz. kot signal brezizhodnosti. --Družbena matrica Betajnove je nekaj, kar nam je znano in je zelo možno naša prihodnost ...

Sprva se nama drama ni zdela nič posebnega, tudi ko smo si jo po pogovoru ogledali, mi je nekaj dialogov ostalo nerazumljivih. Predstava pa je zanimiva zaradi podobnosti z današnjim vsakdanom, zaradi veliko songov (igralci tudi pojejo odlično!) in je na trenutke smešna, kot smo v življenju smešni tudi sami. Šele ko sva prebrala celo dramsko besedilo in v gledališkem listu dodane besede dramaturginje Žanine Mirčevske, razumeva celotno dogajanje. Morda bolj kot kdajkoli prej v zgodovini ravno sedaj živimo na Betajnovi.

Peter Ostanek in Nejc Bizjak, 3.Za

TA PAMETNE PRI SLOVENŠČINI

Iz kontolk

Razložite delitev Biblije.
Biblija je razdeljena na dva dela, in sicer na Stari in Novi vek.

Nemški predromantik: Johan Volfram Gete. Napisal je dramo Trpljenje mladega Wernerja.
(Prečrtano in popravljeno: Dogodivščine malega Wertterja).

Roman v pismih: Razočaranje mladega Wertherja.

Junaki romantične književnosti: Povodni mož, Nezakonska mati in Matija Čop.

Roman Aleksandra Sergejeviča Puškina: Jevgenij Ogenj, Jevgenij Ojgenj.

V povedi povzemi odlomek:
Jevgenij v dvoboju ubije Lenina (Lenskega).

Družbenokritična drama Draga Jančarja: Veliki briljantni valjček.

Predstavite okolje v Jari gospodi.
Vasica je bila stereokopitna.

Označite Noro.
Nora je bila mati Prešernovih otrok, vsi so jo kritizirali, čeprav to ni prav.

Zapiši kratko mnenje o filmu.
Film je akcijski, zanimiv. Do nesreče pa ne pride slučajno, čeprav tako izgleda, ampak v efektu

(afektu).

Poimenujte stopnje pridevnika.
Pozitiv, negativ in superlativ. (Osnovnik, primernik, presežnik ali pozitiv, komparativ, superlativ).

Z mature

Navedi vsaj eno značajevko.
Josip Jurčič, Telečja obara.

Kaj je torej značilno za Razkolnikova, pomisli na njegovo ime.
Zgrešil je umor, ne, zgrešil je dva umora.
Kaj je delal oče, ko je šla mama pogledat, koliko zemlje so dobili?
Sedel je na šotoru (štoru) in čakal.

No, kaj potem stori Hana?
Na nek način onesvesti Preliha.

Kakšni otroci so bili samorastniki, Metini in Ožbejevi otroci?
Vsi nezakoniti.

Prav, naslov je Vlahi. Od kod pa so bili Vlahi?
Iz čičerike. (Čičarije).

Če razumem dobesedno

Navodilo učitelja:
»Pri samostojni interpretaciji je bolje, da naslov napišete na koncu, ko je cel esej oblikovan in popravljen.«

6 dijakov od **32** zapiše naslov na koncu eseja.

Lidija Golc

Slikovno gradivo:

Kim Baruca, 1. Za
Miha Čuček, 3. Fa
Sandra Jović, 1. Zb
Lara Kovčević, 3. Kb
Valerija Levstek, 4. Zb
Paulina Milavec, 2. Zb
Žiga Polanič, 4. Za
Ana Stružnik, 1. Zb
Ana Žnidaršič, 1. Za

Slikovno gradivo SŠFKZ
Internetno slikovno gradivo

Mentorica: Nevenka Tomšič - Iskra
Oblikovanje in postavitev strani: Jasna Perinčič Manfreda

Bacil

Glasilo dijakov Srednje šole za farmacijo, kozmetiko in zdravstvo v
Ljubljani

ISSN 1048-1173

Številčenje: 1997, št. 1

Ljubljana (Zdravstvena pot 1): Srednja šola za farmacijo, kozmetiko in
zdravstvo

UDK 373.5 (497.4) Ljubljana

Naklada: 250 izvodov

Tisk: ART PRO

Izdal in založil ART PRO

Ljubljana, februar 2015

